

UNIUNEA EUROPEANĂ

PARLAMENTUL EUROPEAN

CONSILIUL

Bruxelles, 27 mai 2026
(OR. en)

2023/0250(COD)

PE-CONS 11/26

JAI 223
COPEN 53
DROIPEN 32
FREMP 62
SOC 91
CODEC 286

ACTE LEGISLATIVE ȘI ALTE INSTRUMENTE

Subiect: DIRECTIVĂ A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI de
modificare a Directivei 2012/29/UE de stabilire a unor norme minime
privind drepturile, sprijinirea și protecția victimelor criminalității și de
înlocuire a Deciziei-cadru 2001/220/JAI a Consiliului

DIRECTIVA (UE) 2026/...
A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

din ...

**de modificare a Directivei 2012/29/UE de stabilire a unor norme minime
privind drepturile, sprijinirea și protecția victimelor criminalității
și de înlocuire a Deciziei-cadru 2001/220/JAI a Consiliului**

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 82 alineatul (2) litera (c),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European¹,

după consultarea Comitetului Regiunilor,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară²,

¹ JO C, C/2024/1592, 5.3.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/C/2024/1592/oj>.

² Poziția Parlamentului European din 21 mai 2026 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din ...

întrucât:

- (1) Pentru a se asigura că victimele criminalității beneficiază de informații, sprijin și protecție adecvate și că pot participa la procedurile penale, Uniunea a adoptat Directiva 2012/29/UE a Parlamentului European și a Consiliului³.
- (2) În documentul său de lucru din 28 iunie 2022 privind evaluarea Directivei 2012/29/UE, Comisia a concluzionat că, deși Directiva 2012/29/UE a adus, în linii mari, beneficiile preconizate și a avut o influență pozitivă asupra drepturilor victimelor, persistă probleme specifice legate de drepturile pe care le au victimele în temeiul respectivei directive. Printre deficiențele identificate se numără posibilitatea redusă de a avea acces la informații, de a avea acces la sprijin și protecție în conformitate cu nevoile individuale ale fiecăreia dintre victime, de a participa la procedurile penale sau de a obține o hotărâre privind despăgubirile de la autorul infracțiunii în cursul procedurii penale. Prezenta revizuire a Directivei 2012/29/UE urmărește să răspundă deficiențelor identificate în respectiva evaluare și cu ocazia numeroaselor consultări.
- (3) Victimele care se confruntă cu discriminarea intersecțională sunt expuse unui risc sporit de a suferi prejudicii ca urmare a victimizării secundare și repetate. Prin urmare, este important ca, în punerea în aplicare a Directivei 2012/29/UE, statele membre să abordeze nevoile specifice ale victimelor afectate de discriminarea intersecțională.

³ Directiva 2012/29/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 octombrie 2012 de stabilire a unor norme minime privind drepturile, sprijinirea și protecția victimelor criminalității și de înlocuire a Deciziei-cadru 2001/220/JAI a Consiliului (JO L 315, 14.11.2012, p. 57, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2012/29/oj>).

- (4) Pentru a asigura mijloace de comunicare cuprinzătoare care iau în considerare complexitatea nevoilor victimelor în ceea ce privește dreptul lor de acces la informații, toate victimele, indiferent de locul din Uniune și de circumstanțele în care a avut loc infracțiunea, ar trebui să poată accesa o linie de asistență pentru victime prin utilizarea numărului de telefon 116 006 valabil la nivelul Uniunii. Introducerea respectivului număr de telefon valabil la nivelul Uniunii nu ar trebui să aducă atingere numerelor de telefon preexistente la nivel național, inclusiv numerele destinate liniilor de asistență telefonică operate de organizații neguvernamentale. Pe lângă accesul telefonic, liniile de asistență pentru victime ar trebui să fie accesibile prin intermediul altor tehnologii ale informației și comunicațiilor, inclusiv prin aplicații online și site-uri web. Astfel de servicii pot fi accesibile și prin chat. Informațiile furnizate pe site-urile web ar trebui să includă, de asemenea, informațiile prevăzute în prezenta directivă privind creșterea gradului de conștientizare și comunicarea drepturilor victimelor, ceea ce ar raționaliza informațiile furnizate pe site-urile web și ar evita duplicarea site-urilor web care conțin informații cu privire la drepturile victimelor. Prin intermediul liniilor de asistență, victimele ar trebui să poată obține informații cu privire la drepturile pe care le au, să primească sprijin emoțional și să fie îndrumate către poliție sau către alte servicii, inclusiv către alte linii de asistență specializate, dacă este necesar. Sprijinul emoțional poate fi înțeles ca o abordare empatică față de victime, pentru ca acestea să se simtă acceptate și în siguranță și să se poată exprima liber. Liniile de asistență ar trebui, de asemenea, să direcționeze victimele spre alte linii de asistență specializate, menționate în Decizia 2007/116/CE a Comisiei⁴, cum ar fi numărul armonizat al liniei telefonice de asistență pentru copii „116 111”, linia telefonică de urgență pentru copiii dispăruți „116 000” și linia de asistență telefonică rezervată victimelor violenței împotriva femeilor „116 016”.

⁴ Decizia 2007/116/CE a Comisiei din 15 februarie 2007 privind rezervarea seriei naționale de numere care încep cu „116” ca numere armonizate pentru servicii armonizate cu caracter social (JO L 49, 17.2.2007, p. 30, ELI: [http://data.europa.eu/eli/dec/2007/116\(1\)/oj](http://data.europa.eu/eli/dec/2007/116(1)/oj)).

Serviciile puse la dispoziție prin liniile de asistență ar trebui să fie disponibile în limba sau limbile oficiale ale statului membru, astfel cum se prevede în dreptul său intern. În cazul serviciilor furnizate prin liniile de asistență, statele membre ar trebui să depună diligențe pentru a asigura furnizarea unor astfel de servicii în cel puțin o altă limbă înțeleasă pe scară largă în statul membru în cauză. În cazul menționat, este la latitudinea statului membru să decidă, pe baza unor criterii obiective, ce limbă suplimentară să selecteze. O limbă înțeleasă pe scară largă este o limbă utilizată în statul membru în plus față de limba sau limbile oficiale și despre care se poate presupune în mod rezonabil că victima o înțelege. O limbă înțeleasă pe scară largă ar putea fi, de exemplu, o limbă minoritară într-un stat membru, limba unei populații deosebit de vulnerabile sau o limbă utilizată pe scară largă la nivel internațional. Statele membre ar trebui să se asigure că serviciile furnizate prin liniile de asistență care oferă victimelor informațiile prevăzute în prezenta directivă sau care le îndrumă către servicii relevante sau linii de asistență specializate prin intermediul tehnologiilor informației și comunicațiilor sunt disponibile într-o limbă pe care victimele o pot înțelege, cu condiția ca acest lucru să fie posibil cel puțin prin intermediul tehnologiilor de interpretare și de traducere. Liniile de asistență ar trebui să fie operate în condiții de siguranță, garantându-se că informațiile, în special datele, nu sunt schimbate într-un mod care să permită accesul fără autorizarea corespunzătoare. Fără a aduce atingere procedurilor naționale, este important să fie puse în aplicare măsuri de securitate adecvate pentru a preveni orice acces neautorizat. Este important ca liniile de asistență telefonică să fie accesibile nu numai prin apeluri interne la numărul 116 006 valabil la nivelul Uniunii, ci și ca acestea să poată fi apelate dintr-un alt stat membru, în special de către victimele care au suferit prejudicii într-un alt stat membru decât statul lor membru de reședință.

Acest lucru ar trebui asigurat, de exemplu, prin furnizarea unui număr suplimentar care poate fi apelat dintr-un alt stat membru pentru a conecta victima la linia de asistență telefonică pe care victima trebuie să o apeleze pentru a solicita asistență relevantă. Statele membre ar trebui să se asigure că sprijinul acordat de liniile de asistență nu aduce atingere dreptului victimelor de a primi informații cu privire la drepturile lor și cazul lor și de a comunica cu autoritățile competente și cu serviciile generale sau specializate de sprijinire a victimelor prin intermediul unor tehnologii adecvate de comunicare și informare. Liniile de asistență ar trebui să fie operate de persoane instruite în mod corespunzător, inclusiv de voluntari, pentru a asigura un nivel ridicat de servicii și într-un mod care să țină seama de victime, în conformitate cu standardele existente de sprijin de înaltă calitate. Liniile de asistență ar trebui să funcționeze în conformitate cu normele generale privind serviciile de sprijinire a victimelor, prevăzute în Directiva 2012/29/UE, astfel cum este modificată prin prezenta directivă, și să opereze în interesul victimelor și ar trebui să fie confidențiale și gratuite.

- (5) Raportarea infracțiunilor în Uniune ar trebui îmbunătățită pentru a combate lipsa tragerii la răspundere a autorilor infracțiunilor, pentru a evita victimizarea repetată și pentru a asigura societăți mai sigure. Uneori, victimele nu sunt conștiente de faptul că sunt victime ale unei infracțiuni și continuă să sufere prejudicii, cum ar fi victimele criminalității informatice. Este necesar să se combată indiferența publicului față de criminalitate, prin creșterea gradului de conștientizare a publicului, asistența acordată victimelor, reducerea obstacolelor din calea raportării infracțiunilor și crearea unor medii mai sigure pentru ca victimele să raporteze infracțiunile. Acest lucru este deosebit de relevant pentru acele victime care sunt cel mai puțin susceptibile să raporteze o infracțiune, care sunt, de obicei, cele care au cea mai mare nevoie de protecție. Pentru a soluționa subraportarea, este, de asemenea, important să se faciliteze sesizarea către autoritățile competente că a fost săvârșită o infracțiune de către persoane care știu sau suspectează cu bună-credință că a fost săvârșită o infracțiune.
- (6) Dacă infracțiunile rămân neraportate sau sunt subraportate, acest lucru afectează întreaga Uniune și împiedică buna funcționare a spațiului european de libertate, securitate și justiție. Procesul de raportare a infracțiunilor include diverse etape prevăzute în normele procedurale aplicabile prevăzute în dreptul intern. Printre aceste măsuri se numără, atunci când este relevant și aplicabil, depunerea unei plângeri sau acțiunea din oficiu a autorităților competente. Procesul de raportare a infracțiunilor ar trebui să devină mai eficace pentru a spori prevenirea infracțiunilor și pentru a descuraja potențialii infractori. Prin urmare, Directiva 2012/29/UE ar trebui să fie modificată pentru a facilita raportarea infracțiunilor prin intermediul unor tehnologii ale informației și comunicațiilor ușor accesibile și ușor de utilizat.

- (7) Pentru a asigura accesul efectiv la justiție al victimelor, statele membre ar trebui să instituie canale gratuite, accesibile, ușor de utilizat, securizate și ușor disponibile pentru raportarea infracțiunilor. Raportarea în persoană a infracțiunilor ar putea fi considerată mai adecvată, printre altele, în cazuri urgente, cum ar fi cazurile care implică o amenințare iminentă, în cazurile în care este necesară intervenția imediată, în cazurile în care probele trebuie securizate fără întârziere sau în cazurile în care este necesar contactul personal pentru a asigura eficacitatea anchetei penale. Raportarea infracțiunilor prin intermediul tehnologiilor informației și comunicațiilor ar putea fi considerată adecvată, printre altele, în anumite cazuri fără caracter urgent și în cazul infracțiunilor care nu implică violența. Cazurile de violență includ cazuri care implică violența fizică sau psihologică. Atunci când stabilesc disponibilitatea unei astfel de sesizări, statele membre ar trebui să țină seama de interesul superior al victimei, luând în considerare dacă raportarea online ar asigura verificarea, evaluarea sau prelucrarea în timp util a sesizării de către autoritatea competentă, dacă raportarea online ar crea un risc de pierdere sau deteriorare a probelor și dacă o audiere întârziată sau necorespunzătoare a victimei ar afecta în mod negativ cazul.

- (8) Statele membre ar trebui să faciliteze raportarea de către terți. Raportarea de către terți poate reprezenta o alternativă la raportarea directă către autoritățile competente și le permite victimelor să informeze, cu bună-credință, o parte terță instruită în mod corespunzător, cum ar fi o organizație a societății civile sau o organizație neguvernamentală, cu privire la o infracțiune. Ulterior, partea terță respectivă informează autoritățile competente, dacă este posibil cu consimțământul victimei. Raportarea de către terți poate facilita accesul victimelor la justiție în anumite circumstanțe, cum ar fi în cazul în care acestea se tem de repercusiuni. Aceasta contribuie, de asemenea, la combaterea subraportării infracțiunilor. Statele membre pot sprijini și facilita raportarea de către terți prin promovarea unei cooperări și a unui dialog mai strâns între autoritățile competente și organizațiile societății civile care ar putea primi informații de la victime cu privire la infracțiuni. Cooperarea și dialogul în cauză pot permite autorităților să înțeleagă cu precizie incidența criminalității la nivel local sau societal. Raportarea de către terți nu aduce atingere normelor procedurale naționale privind stabilirea unui cadru formal pentru raportarea infracțiunilor și prezentarea probelor. O astfel de raportare este diferită de cea efectuată de părțile terțe care reprezintă victimele în cadrul procedurilor penale și nu aduce atingere normelor aplicabile în statele membre privind procedura necesară pentru ca o autoritate competentă să decidă dacă să inițieze în mod oficial o anchetă într-un anumit caz.

- (9) Măsurile luate pentru a proteja victimele înainte ca autorul infracțiunii să fie informat că a fost raportată o infracțiune nu ar trebui să aducă atingere articolelor 3 și 6 din Directiva 2012/13/UE a Parlamentului European și a Consiliului⁵.
- (10) Statele membre ar trebui să se asigure că persoanele a căror libertate este restrânsă pot raporta în mod eficace o infracțiune comisă în centre precum instituții de sănătate mintală și de îngrijire socială, orfelinate și cămine de bătrâni și în orice alt centru închis, public sau privat, aflat sub controlul autorităților judiciare, administrative sau al altor autorități publice sau în orice instituție privată pe care persoanele respective nu sunt autorizate să o părăsească după bunul plac.

⁵ Directiva 2012/13/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 mai 2012 privind dreptul la informare în cadrul procedurilor penale (JO L 142, 1.6.2012, p. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2012/13/oj>).

- (11) Este important ca toate statele membre să dezvolte mecanisme mai eficace pentru a intra în contact cu victimele infracțiunilor neraportate. Amploarea problemei infracțiunilor neraportate este considerabilă. Sondajul din 2021 al Agenției pentru Drepturi Fundamentale a Uniunii Europene intitulat „Criminalitatea, siguranța și drepturile victimelor” a constatat că, în majoritatea cazurilor, victimele nu raportează infracțiunile. Acest lucru este deosebit de îngrijorător în ceea ce privește anumite tipuri de infracțiuni, cum ar fi violența domestică, și în ceea ce privește anumite categorii de victime, în special cele care sunt cele mai vulnerabile. Pentru a soluționa subraportarea, statele membre ar trebui să fie încurajate să facă schimb de bune practici și să ia în considerare măsuri inovatoare menite să sporească raportarea infracțiunilor. În acest sens, unele state membre au pus în aplicare politici bazate pe abordarea „intrare liberă, ieșire liberă”, care permite persoanelor să raporteze o infracțiune autorităților competente, indiferent de statutul lor de rezident sau fără teama de repercusiuni în cazul în care este divulgată situația lor de ședere neregulamentară. Autoritățile competente ar trebui să respecte toate normele aplicabile ale Uniunii privind protecția datelor, în special principiul conform căruia datele cu caracter personal nu ar trebui prelucrate în alt scop decât cel pentru care acestea au fost colectate, cu excepția cazului în care există un temei juridic în temeiul dreptului Uniunii sau al dreptului intern și în cazul în care prelucrarea în acest alt scop este o măsură necesară și proporțională într-o societate democratică. În funcție de scopul prelucrării, autoritățile competente ar trebui să aplice cadrul adecvat de protecție a datelor, inclusiv în cazul în care datele cu caracter personal sunt transmise între diferite autorități.
- (12) Statele membre ar trebui să se asigure că notificarea victimelor cu privire la dreptul de a primi informații despre procedura penală, precum și solicitarea victimelor de a primi astfel de informații sunt consemnate în mod corespunzător.

- (13) Ar trebui să fie disponibile serviciile de sprijin specifice și integrate pentru o gamă largă de victime cu nevoi specifice. Printre aceste victime se numără nu numai victimele violenței sexuale, ale violenței bazate pe gen, ale violenței împotriva femeilor și ale violenței domestice, ci și victimele traficului de persoane, victimele criminalității organizate, victimele cu dizabilități, victimele exploatării, victimele infracțiunilor motivate de ură, victimele terorismului, victimele torturii, victimele disparițiilor forțate și victimele genocidului, ale crimelor împotriva umanității, ale crimelor de război sau ale crimelor de agresiune, astfel cum sunt definite la articolele 6, 7, 8 și 8a din Statutul Curții Penale Internaționale. Ca parte a răspunsului specific și integrat destinat victimelor violenței sexuale, serviciile de sănătate sexuală și reproductivă pot include, în cazul în care sunt disponibile în mod legal într-un anumit stat membru în conformitate cu dreptul intern, inclusiv cu normele și dispozițiile constituționale, contracepția de urgență, profilaxia post-expunere, testarea pentru depistarea infecțiilor cu transmitere sexuală și accesul la servicii de întrerupere a sarcinii. Acest lucru ar trebui să respecte pe deplin atribuțiile statelor membre în ceea ce privește stabilirea politicii lor de sănătate, precum și organizarea și prestarea de servicii de sănătate și de îngrijire medicală în conformitate cu articolul 168 alineatul (7) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE).
- (14) Serviciile generale de sprijinire sunt servicii instituite pentru a sprijini toate victimele criminalității. Serviciile specializate de sprijinire reprezintă servicii adaptate unor grupuri specifice de victime sau reprezintă tipuri specifice de servicii. Astfel de servicii specializate de sprijin pot fi furnizate anumitor grupuri de victime, de exemplu în funcție de tipul de infracțiune a cărei victime au fost sau de caracteristicile personale ale victimei.

- (15) Serviciile generale și specializate de sprijinire ar trebui să fie ușor accesibile victimelor, în mod nediscriminatoriu, înainte de procedurile penale, pe parcursul acestora și pentru o perioadă suficientă de timp după încheierea lor. Statele membre ar trebui să asigure o distribuție geografică suficientă a serviciilor către victime, de exemplu existența de servicii în zonele rurale, îndepărtate și slab populate, ținând seama de geografia și componența demografică a statului membru în cauză, existența unui program de funcționare adecvat și oferirea de servicii prin canale multiple. Serviciile generale și specializate de sprijinire ar trebui să fie coordonate în special prin direcționarea pe baza nevoilor specifice ale victimelor, să fie gratuite și confidențiale, inclusiv protejate în mod adecvat împotriva divulgării nejustificate.
- (16) În perioade de criză, ar putea fi deosebit de necesar să se asigure că victimele criminalității au acces la servicii de sprijinire în conformitate cu nevoile lor individuale. Din cauza crizei, ar putea fi dificil pentru statele membre să asigure funcționarea deplină a tuturor serviciilor furnizate în mod normal victimelor. În caz de criză, este important ca statele membre să se asigure că sunt abordate cel puțin nevoile individuale de bază ale victimelor. Astfel de nevoi individuale de bază ar putea include îngrijiri de urgență, adăposturi și măsuri de protecție fizică și de sprijin psihologic.
- (17) Victimele care au nevoie de un astfel de sprijin ar trebui să beneficieze de sprijin psihologic suplimentar atât timp cât este necesar, în funcție de nevoile lor individuale, în cazul în care nevoia specială de sprijin psihologic a fost determinată printr-o evaluare individuală în temeiul prezentei directive.

- (18) Pentru a evita consecințele grave ale victimizării la o vârstă fragedă, care ar putea afecta în mod negativ victima pentru tot restul vieții, este esențial să se asigure că toate victimele-copii, inclusiv copiii care au suferit prejudicii ca urmare a faptului că au fost martori la comiterea unei infracțiuni, beneficiază de cel mai înalt standard de sprijin și protecție. Toate autoritățile competente ar trebui să adopte o abordare adaptată copiilor. În plus, este important ca cele mai vulnerabile victime-copii, în funcție de nevoile lor individuale, să beneficieze de servicii de sprijin și protecție specifice și integrate, care să includă o abordare coordonată și bazată pe cooperare a autorităților judiciare și a serviciilor sociale. Fără a aduce atingere sistemelor naționale de sprijinire existente, statele membre sunt încurajate să ofere astfel de servicii de sprijin și protecție în aceleași incinte, în cazul în care acest lucru ar putea îmbunătăți accesibilitatea, coordonarea și bunăstarea generală a copilului.
- (19) Participarea la proces poate fi o experiență dificilă din punct de vedere emoțional și provocatoare pentru victime. Prin urmare, este important ca victimele care sunt prezente la sediul instanței să fie asistate și să poată participa activ la procedurile penale, în conformitate cu rolul lor în cadrul acestora. Din acest motiv, toate victimele care au nevoie de informații și de sprijin emoțional la sediul instanței în care se desfășoară procedurile penale, în special victimele infracțiunilor grave, ar trebui să primească informații practice privind aspectele organizatorice ale procedurilor penale din instanță, precum și sprijin emoțional. Sprijinul emoțional poate fi oferit, de exemplu, de personalul instanțelor, de voluntari instruiți, de serviciile de sprijinire a victimelor sau de autoritățile competente, astfel cum este stabilit de statele membre. O astfel de asistență nu necesită punerea la dispoziție de centre suplimentare sau prezența permanentă a serviciilor de sprijinire a victimelor la sediul instanței.

(20) Toate victimele din Uniune, în conformitate cu statutul lor în cadrul procedurilor penale, ar trebui să fie informate cu privire la hotărârile pronunțate în cursul procedurilor față instanței și care le afectează în mod direct. Astfel de hotărâri ar trebui să le includă pe cele referitoare la serviciile de interpretare și de traducere din cursul audierilor în instanță și pe cele referitoare la dispunerea măsurilor speciale de protecție disponibile pentru victimele cu nevoi speciale de protecție. Victimele ar trebui, de asemenea, să aibă dreptul de a solicita revizuirea hotărârilor privind dreptul lor la servicii de interpretare și traducere, dreptul lor de a fi audiate și dreptul lor la asistență judiciară, în cazul în care astfel de hotărâri sunt pronunțate în timpul audierii în instanță. Dreptul de a solicita revizuirea hotărârilor ar trebui să fie exercitat în conformitate cu procedurile prevăzute de dreptul intern și cu statutul victimelor în cadrul procedurilor penale. Acest drept nu impune statelor membre obligația de a stabili un mecanism sau o procedură separată sau nouă în cadrul căreia hotărârea să poată fi atacată, în cazul în care există deja un astfel de mecanism sau o astfel de procedură, și nu ar trebui să prelungească în mod nejustificat procedurile penale sau să le suspende. Ar trebui să fie posibilă revizuirea unei hotărâri în cadrul aceleiași instanțe, eventual de către aceeași autoritate. Revizuirea ar trebui, de asemenea, să poată fi efectuată pe cale orală în cursul procedurilor în fața aceleiași instanțe, cu respectarea corespunzătoare a dreptului victimei la servicii de interpretare și de traducere.

- (21) Statele membre ar trebui să se asigure că datele cu caracter personal privind locul de reședință sau alte date de contact echivalente ale victimei nu sunt divulgate autorului infracțiunii. În cazurile excepționale în care astfel de date ar trebui să fie furnizate autorului infracțiunii, autoritatea competentă ar trebui, atunci când evaluează dacă este necesar să divulge astfel de date, să ia în considerare exercitarea dreptului la apărare, cu respectarea corespunzătoare a articolului 7 din Directiva 2012/13/UE, pentru a evita să aducă atingere dreptului la apărare și oricărui interes legitim în divulgare care ar putea prevala asupra dreptului victimei la protecția datelor cu caracter personal. În cazuri excepționale, atunci când astfel de date trebuie să fie divulgate, este important ca autoritățile competente să aibă în vedere luarea unor măsuri de protecție adecvate pentru a atenua orice risc potențial de vătămare psihologică sau fizică a victimei. Prezenta directivă nu aduce atingere dreptului intern privind transparența și accesul publicului la informații, care se bazează pe tradițiile constituționale ale statelor membre.

(22) Dreptul la asistență juridică este esențial pentru a garanta accesul universal la justiție și participarea efectivă a victimelor la procedurile penale și, prin urmare, victimelor care au dreptul de a se constitui parte în procedurile penale ar trebui să li se asigure acces la asistență juridică. Printre acestea ar trebui să se numere victimele care au statutul de parte la momentul introducerii unei cereri de asistență juridică, precum și cele al căror statut oficial de parte va fi decis într-o etapă ulterioară a procedurii, cum ar fi într-o situație în care statutul de parte este acordat numai după o decizie de urmărire penală a autorului infracțiunii. Asistența juridică ar trebui să acopere costurile și cheltuielile legate de asistența acordată de un avocat în cursul procedurilor penale, inclusiv costurile suportate înainte de acordarea statutului de parte. Atunci când aplică criteriul temeiniciei, în cazul în care a fost deja efectuată o evaluare individuală în temeiul prezentei directive, statele membre sunt încurajate să țină seama de rezultatele evaluării respective. Anumite categorii de victime, cum ar fi victimele cu dizabilități, victimele-copii sau victimele anumitor infracțiuni și, în special, victimele vulnerabile, care au dreptul de a se constitui parte în procedurile penale, ar trebui să beneficieze de asistență juridică atunci când nu dispun de mijloace suficiente. Respectivul categorii ar trebui definite de statele membre în dreptul intern. Prezenta directivă nu creează niciun drept de a deveni parte la procedurile penale. Statele membre sunt încurajate să acorde asistență juridică victimelor violenței bazate pe gen, victimelor terorismului și al traficului de persoane, indiferent de criteriul stării materiale sau al temeiniciei.

(23) Toate victimele ar trebui evaluate cu promptitudine, în mod adecvat, eficient și proporțional, în conformitate cu prezenta directivă și cu procedurile naționale relevante pentru a asigura punerea în aplicare a dispozițiilor prezentei directive. Procedurile naționale sunt importante pentru a se asigura că măsurile de sprijin și de protecție sunt adaptate la nevoile individuale ale victimei și la circumstanțe și că autoritățile competente de la nivel național, regional sau local pot stabili organizarea practică a evaluărilor, inclusiv cele mai adecvate instituții sau organisme însărcinate cu acordarea acestora. Este esențial să se asigure că victimele primesc sprijinul și protecția corespunzătoare nevoilor lor individuale. Evaluarea individuală a nevoilor de sprijin și de protecție ale victimelor ar trebui să dureze atât timp cât este necesar, în funcție de nevoile individuale ale victimelor. Ceea ce înseamnă că respectiva evaluare poate fi efectuată în etape, de exemplu unele victime vor avea contact doar cu un serviciu de poliție, în timp ce alte victime vor trece prin etape suplimentare de evaluare individuală. Toate victimele ar trebui să fie evaluate cât mai devreme posibil, cum ar fi în timpul primului lor contact cu autoritățile competente, de exemplu autoritățile de aplicare a legii și autoritățile de urmărire penală, al căror personal ar trebui să fie instruit în mod corespunzător pentru a se asigura că victimele cele mai vulnerabile sunt identificate în etapele incipiente ale procedurii. Victimele care necesită o evaluare aprofundată ar trebui să fie evaluate, după caz, în colaborare sau coordonare cu instituțiile și organismele relevante, precum și cu serviciile generale și specializate de sprijinire, inclusiv prin direcționarea către astfel de servicii, în funcție de nevoile individuale ale victimelor și de stadiul procedurii. Astfel de servicii și autoritățile de aplicare a legii sunt cele mai în măsură să evalueze starea de bine a victimelor. Contactul cu liniile de asistență nu este considerat ca fiind primul contact cu autoritățile competente.

Printre instituțiile și organismele relevante se pot număra autoritățile judiciare și de aplicare a legii competente care lucrează cu victimele, precum și cele responsabile cu adoptarea măsurilor de protecție. Evaluarea individuală a nevoilor victimelor ar trebui să includă evaluarea nevoilor de sprijin ale acestora, nu numai de protecție. Este esențial să fie identificate victimele care au nevoie de sprijin special, astfel încât acestora să li se acorde un sprijin specific, cum ar fi sprijin psihologic. Atunci când se evaluează nevoile de sprijin și protecție ale victimelor, accentul ar trebui să fie pus pe protejarea siguranței victimei și pe acordarea de sprijin și protecție specifice, ținând seama, printre altele, de particularitățile individuale ale victimei, de impactul infracțiunii și de vulnerabilitățile specifice ale victimei. În special, evaluarea individuală ar trebui să ia în considerare caracteristicile personale ale victimei, inclusiv experiențele relevante de discriminare, printre care se numără discriminarea bazată pe motive intersecționale, cum ar fi genul, inclusiv identitatea de gen, vârsta, dizabilitatea, statutul de rezident, religia sau convingerile, limba, rasa, originea socială sau etnică și orientarea sexuală. Evaluarea individuală ar trebui, de asemenea, să ia în considerare, pe baza informațiilor disponibile, riscurile pe care le prezintă autorul infracțiunii, care ar putea avea antecedente de violență, de utilizare a armelor sau de abuz de droguri și, prin urmare, prezintă riscuri mai mari pentru victime, precum și situațiile în care victimele sunt dependente de autorul infracțiunii, de exemplu din punct de vedere financiar. Evaluarea individuală ar trebui să fie efectuată în interesul superior al victimei, evitându-se victimizarea secundară sau repetată. Atunci când este relevant și adecvat, evaluarea individuală ar trebui să ia în considerare nevoile de sprijin și de protecție ale membrilor familiei victimei.

(24) Ca urmare a evaluării nevoilor de protecție ale victimelor, victimele care au nevoie de protecție fizică, mai ales victimele care se regăsesc în situații în care le este amenințată viața, ar trebui să poată beneficia de protecție fizică într-o formă adaptată situației lor specifice. Măsurile de protecție fizică ar trebui să includă prezența autorităților de aplicare a legii sau a altor organisme care oferă protecție fizică, măsuri pentru a ține autorul infracțiunii la distanță de victimă pe baza ordinelor naționale de interdicție, de restricție sau de protecție sau direcționarea către adăposturi și alte tipuri de cazare provizorie. Astfel de măsuri pot fi de natură penală, administrativă sau civilă. Statele membre ar trebui să sporească gradul de conștientizare în rândul autorităților competente relevante cu privire la disponibilitatea unor astfel de măsuri de protecție și ar trebui să se asigure că victimele sunt informate atât cu privire la disponibilitatea unor astfel de măsuri, cât și cu privire la dreptul lor de a le solicita. Adăposturile și alte spații de cazare provizorie pentru victime joacă un rol esențial în protejarea victimelor împotriva violenței. Acestea oferă cazare sigură și de urgență în care victimele pot găsi refugiu împotriva violenței și sprijin pentru a-și reconstrui viața fără violență. Statele membre au, de asemenea, obligații în temeiul Directivei (UE) 2024/1385 a Parlamentului European și a Consiliului⁶ și, în consecință, trebuie să dispună de adăposturi specifice și de alte spații de cazare provizorie adecvată pentru victimele violenței domestice și ale violenței sexuale, deoarece acestea constituie servicii esențiale pentru victimele respective.

⁶ Directiva (UE) 2024/1385 a Parlamentului European și a Consiliului din 14 mai 2024 privind combaterea violenței împotriva femeilor și a violenței domestice (JO L, 2024/1385, 24.5.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2024/1385/oj>).

- (25) Odată ce este pronunțată o hotărâre privind despăgubirile acordate victimei în cursul procedurilor penale, despăgubirile acordate ar trebui să fie plătite de autorul infracțiunii fără întârzieri nejustificate. Întârzierea este calculată de la expirarea ultimei zile a termenului de plată finală și este considerată ca fiind „nejustificată” atunci când depășește ceea ce se poate aștepta în mod rezonabil, având în vedere circumstanțele cazului. Despăgubirile acordate menționate în prezenta directivă sunt despăgubirile acordate în urma unei hotărâri definitive cu privire la despăgubiri. Statele membre ar trebui să stabilească măsuri adecvate de executare sau de punere în aplicare a hotărârii pentru a ajuta victimele să obțină despăgubirile acordate. Astfel de măsuri de executare sau de punere în aplicare a hotărârii ar putea include, printre altele, punerea sub sechestru a bunurilor, executarea de către executorii judecătorești, poprirea veniturilor sau a plăților publice sau alte proceduri civile sau penale care asigură executarea hotărârii definitive cu privire la despăgubiri. Statele membre au libertatea de a plăti în avans, integral sau parțial, despăgubirile acordate victimei în conformitate cu dreptul intern. Plata în avans a despăgubirilor nu le impune statelor membre să instituie noi mecanisme de despăgubire sau să acționeze ca plătitor principal al despăgubirilor.
- (26) Autoritățile competente își păstrează puterea discreționară deplină atunci când stabilesc măsurile adecvate pentru a reduce la minimum dificultățile cu care se confruntă victimele care își au reședința într-un alt stat membru decât cel în care a fost săvârșită infracțiunea.

(27) Glorificarea infracțiunilor grave, astfel cum sunt stabilite în dreptul intern, ca de exemplu instigarea publică la săvârșirea unei infracțiuni de terorism, astfel cum este definită la articolul 5 din Directiva (UE) 2017/541 a Parlamentului European și a Consiliului⁷, sau aducerea unui omagiu autorului unei infracțiuni grave, pot duce la privarea victimelor de demnitatea lor și le pot provoca suferințe sau prejudicii suplimentare. Victimele respective ar trebui să aibă acces la măsurile de sprijin și de protecție prevăzute în prezenta directivă. Infracțiunile respective pot face ca victimele să fie deosebit de vulnerabile la victimizarea secundară și repetată, la intimidare și la represalii. Instigarea publică la săvârșirea unei infracțiuni de terorism inclusiv, printre altele, glorificarea actelor de terorism, constituie o infracțiune în temeiul Directivei (UE) 2017/541. În plus, incitarea publică la orice act de rasism sau xenofobie sau apologia publică, negarea sau banalizarea grosieră a crimelor de genocid, a crimelor împotriva umanității sau a crimelor de război constituie infracțiuni în temeiul Deciziei-cadru 2008/913/JHA a Consiliului⁸. Prezenta directivă nu impune statelor membre să incrimineze glorificarea infracțiunilor grave și nici criminalizarea discursurilor de incitare la ură sau infracțiunilor motivate de ură. Concluziile Consiliului din 4 decembrie 2023 privind îmbunătățirea sprijinului acordat victimelor terorismului și a recunoașterii acestora includ o listă valoroasă de bune practici și măsuri pentru o mai bună protecție a victimelor unor astfel de infracțiuni. Este important ca statele membre să ia, de asemenea, măsuri pentru a sprijini victimele altor tipuri de infracțiuni, cum ar fi victimele violenței sexuale, care se confruntă cu un risc ridicat de victimizare secundară și care pot suferi prejudicii suplimentare și privarea de demnitate ca urmare a glorificării unor astfel de infracțiuni.

⁷ Directiva (UE) 2017/541 a Parlamentului European și a Consiliului din 15 martie 2017 privind combaterea terorismului și de înlocuire a Deciziei-cadru 2002/475/JAI a Consiliului și de modificare a Deciziei 2005/671/JAI a Consiliului (JO L 88, 31.3.2017, p. 6, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2017/541/oj>).

⁸ Decizia-cadru 2008/913/JAI a Consiliului din 28 noiembrie 2008 privind combaterea anumitor forme și expresii ale rasismului și xenofobiei prin intermediul dreptului penal (JO L 328, 6.12.2008, p. 55, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec_framw/2008/913/oj).

- (28) Printre măsurile care permit victimelor și membrilor familiilor acestora să evite contactul cu autorul infracțiunii poate fi inclusă disponibilitatea ecranelor mobile în sălile de judecată.
- (29) Funcționarii care ar putea să intre în contact personal cu victimele ar trebui să poată beneficia de o formare periodică, suficientă și la un nivel corespunzător cu contactul lor cu victimele în ceea ce privește punerea în aplicare a Directivei 2012/29/UE. O astfel de formare este deosebit de relevantă pentru ofițerii de poliție, personalul instanțelor, judecători, procurori, avocați și cei care oferă sprijin victimelor și serviciile de justiție reparatorie, precum și pentru practicienii din domeniul sănătății, în măsura în care aceștia intră în contact cu victimele. Formarea pentru autoritățile competente ar trebui să fie eficientă și interdisciplinară și ar trebui să urmărească valorificarea noilor tehnologii pentru a spori implicarea și interacțiunea. Este important ca programele de formare să acopere aspecte precum identificarea tipului de prejudiciu suferit de victime, prevenirea victimizării secundare și a celei repetate, comunicarea adaptată la nevoile victimelor și bazată pe empatie, alegerea măsurilor de sprijin și de protecție adecvate, precum și coordonarea și direcționarea eficace către serviciile de sprijinire a victimelor. Formarea ar trebui să țină seama de perspectiva de gen, de dizabilitate, de specificitatea situației copiilor și de impactul traumelor. Eficiența formării poate fi accentuată prin cooperarea cu organizațiile neguvernamentale, inclusiv cu asociațiile victimelor și cu organizațiile societății civile. Este important să se promoveze formarea reciprocă și schimbul de bune practici între autoritățile naționale, inclusiv autoritățile judiciare și de aplicare a legii, și organizațiile de sprijinire a victimelor, pentru a asigura un sprijin și protecție mai bună a victimelor, precum și coordonarea între autoritățile și organizațiile implicate. Orientările și listele de verificare specifice pentru agenții de aplicare a legii sunt considerate o bună practică. Formarea ar trebui să se axeze, de asemenea, pe criminalitatea informatică, pentru a permite persoanelor care intră în contact cu victimele criminalității informatice să răspundă nevoilor lor specifice.

(30) În pofida îmbunătățirilor semnificative realizate de la intrarea în vigoare a Directivei 2012/29/UE, există dovezi care arată că adesea victimele încă nu sunt conștiente de drepturile lor, ceea ce subminează eficacitatea directivei respective și descurajează victimele să se prezinte și să raporteze infracțiunea. Prin urmare, este imperativ ca statele membre să desfășoare campanii eficiente pentru a crește gradul de conștientizare a victimelor cu privire la drepturile lor în temeiul Directivei 2012/29/UE, astfel cum este modificată prin prezenta directivă, sau la alte drepturi prevăzute de dreptul intern, dacă este cazul. De asemenea, statele membre ar trebui să adopte măsuri adecvate pentru a spori gradul de conștientizare în rândul întregii populații, inclusiv în școli. Astfel de campanii ar putea fi desfășurate utilizându-se o varietate de metode de comunicare, cum ar fi mass-media, inclusiv rețelele de socializare, afișe în mijloacele de transport în comun, pliante în instanțe, spitale și secții de poliție sau aplicații mobile. În plus, statele membre ar trebui să facă mai bine cunoscute locurile unde victimele pot solicita și obține ajutor pentru a-și exercita drepturile care le revin în temeiul prezentei directive, de exemplu prin semnalizare sau prin instituirea unor registre publice ori liste de furnizori, cum ar fi ale organizațiilor de sprijinire acreditate sau ale avocaților. Este important ca statele membre să urmărească să dezvolte astfel de măsuri în mod egal pentru toate tipurile de infracțiuni. Statele membre ar trebui să asigure măsuri consolidate care să răspundă nevoilor victimelor care se confruntă cu bariere mai mari privind comunicarea decât alte victime, inclusiv victimele care sunt rezidente într-un alt stat membru decât cel în care a fost comisă infracțiunea, victimele cu dizabilități și victimele-copii.

- (31) Victimele nu pot beneficia efectiv de drepturile lor la informare, sprijin și protecție în conformitate cu nevoile individuale pe care le au dacă în sistemele naționale de justiție entitățile care intră în contact cu victimele nu cooperează și nu se coordonează între ele. Este dificil pentru victime să-și exercite efectiv drepturile în temeiul Directivei 2012/29/UE în lipsa unei cooperări și coordonări strânse între părțile interesate relevante, cum ar fi autoritățile centrale, în conformitate cu structura internă a competențelor sau cu repartizarea acestora în statele membre, autoritățile de aplicare a legii, autoritățile de urmărire penală, autoritățile judiciare, autoritățile responsabile de executarea măsurilor privative de libertate, serviciile de justiție reparatorie și serviciile de sprijinire a victimelor, în consultare cu organizațiile profesionale relevante și cu organizațiile societății civile. Alte autorități, cum ar fi cele din domeniul asistenței medicale, al educației și al serviciilor sociale, precum și organizațiile neguvernamentale, sunt încurajate să participe la această cooperare și coordonare. Acest lucru este important în special în ceea ce privește victimele-copii.

- (32) Ca răspuns la deficiențele identificate în evaluarea Directivei 2012/29/UE, statele membre ar trebui să stabilească și să pună în aplicare protocoale sau orientări specifice.
- Respectivele protocoale sau orientări sunt esențiale pentru a se asigura că victimele primesc informații cu privire la drepturile pe care le au și cu privire la cazul lor și că sunt evaluate în mod adecvat pentru a le permite să beneficieze de sprijinul și protecția care corespund nevoilor lor individuale, care ar putea evolua în timp. Protocoalele sau orientările pot avea caracter obligatoriu sau neobligatoriu și pot să fie stabilite într-un mod care să corespundă cel mai bine ordinilor juridice naționale și organizării justiției în statele membre. Protocoalele sau orientările ar trebui să fie urmate de cei cărora li se adresează atunci când sunt puse în aplicare. Protocoalele sau orientările respective ar trebui să reglementeze modul de organizare a serviciilor și a acțiunilor în temeiul Directivei 2012/29/UE, astfel cum este modificată prin prezenta directivă, furnizate de autoritățile competente și persoanele care intră în contact cu victimele în ceea ce privește comunicarea de informații victimelor, facilitarea raportării infracțiunilor de către victimele cele mai vulnerabile, inclusiv cele aflate în detenție și în medii închise, cum ar fi în îngrijire instituțională, evaluarea individuală a nevoilor victimelor și cooperarea între serviciile de sprijinire. În ceea ce privește comunicarea de informații victimelor, este important să se asigure că respectivele informații sunt simple și ușor de înțeles, comunicate în timp util, repetate în timp, comunicate în formate multiple, inclusiv pe cale orală, în scris și digital.

În ceea ce privește raportarea infracțiunilor, inclusiv pentru persoanele private de libertate sau a căror libertate este restrânsă, protocoalele sau orientările ar trebui să includă accesul victimelor la informații despre drepturile lor și sprijinul și protecția adecvată nevoilor lor, precum și metodele de raportare a infracțiunilor. Protocoalele sau orientările ar trebui să prevadă, într-un mod cuprinzător, fără să abordeze cazuri individuale, instrucțiuni generale privind modul de organizare a serviciilor, inclusiv a serviciilor de sprijinire generale și specializate, și a acțiunilor în temeiul Directivei 2012/29/UE, astfel cum este modificată prin prezenta directivă. Protocoalele sau orientările se pot baza pe metodele de cooperare și coordonare existente între autoritățile competente și alte persoane din statele membre care intră în contact cu victimele.

- (33) Pentru a le oferi victimelor mijloace moderne prin care să își exercite fără sincope drepturile, statele membre ar trebui să le permită acestora să comunice pe cale electronică cu autoritățile naționale competente prin intermediul tehnologiilor informației și comunicațiilor. Astfel de tehnologii ale informației și comunicațiilor ar putea include, de exemplu, e-mailuri, chat-uri în direct, apeluri video și portaluri online cu acces la informații pentru participanții înregistrați. Statele membre sunt libere să decidă care mijloace de comunicare sunt cele mai potrivite în raport cu diversele dispoziții ale prezentei directive. Victimele ar trebui să aibă posibilitatea de a contacta liniile de asistență pentru victime prin intermediul tehnologiilor informației și comunicațiilor, pentru a primi o confirmare scrisă a plângerii lor oficiale, pentru a raporta online o infracțiune în condițiile prevăzute în prezenta directivă, și pentru a prezenta probe, dacă este posibil. În plus, victimele ar trebui să aibă posibilitatea de a comunica cu autoritățile competente și cu serviciile de sprijinire prin intermediul unor tehnologii ale informației și comunicațiilor accesibile, securizate și ușor de utilizat, dacă sunt disponibile. În special, victimele ar trebui să aibă posibilitatea de a primi, prin intermediul tehnologiilor informației și comunicațiilor, dacă sunt disponibile, informații despre drepturile lor încă de la primul contact cu autoritățile competente și informații despre cazul lor, beneficiind inclusiv de posibilitatea de a fi informate cu privire la eliberarea sau evadarea autorului infracțiunii din detenție, precum și de a primi, la cerere, o traducere a confirmării scrise a plângerii lor oficiale.

Informațiile obținute în urma primului contact cu o autoritate competentă pot fi comunicate electronic într-un format standard. Victimele ar trebui să aibă posibilitatea de a alege între metodele de comunicare puse la dispoziție, iar statele membre ar trebui să prevadă, după caz, astfel de tehnologii ale informației și comunicațiilor, ca alternativă la metoda de comunicare în persoană, fără, însă a o înlocui pe aceasta din urmă. Metoda de comunicare în persoană, inclusiv cu autoritățile competente și cu serviciile de sprijinire, ar trebui să rămână la dispoziția victimelor, dacă acestea doresc. În cazul în care sistemele statelor membre impun utilizarea unor metode specifice de identificare electronică și de semnătură electronică, sistemele respective ar trebui să permită victimelor care au reședința în alte state membre oportunități de acces egal în conformitate cu Regulamentul (UE) nr 910/2014 al Parlamentului European și a Consiliului⁹.

⁹ Regulamentul (UE) nr. 910/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 23 iulie 2014 privind identificarea electronică și serviciile de încredere pentru tranzacțiile electronice pe piața internă și de abrogare a Directivei 1999/93/CE (JO L 257, 28.8.2014, p. 73, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2014/910/oj>).

- (34) Victimele infracțiunilor care au avut loc într-un alt stat membru decât statul lor membru de reședință ar putea să nu fie în măsură să își dea consimțământul pentru prelucrarea datelor lor cu caracter personal, de exemplu în situațiile în care victima este grav rănită sau imediat după un atac terorist. În astfel de cazuri, statul membru în care a avut loc infracțiunea ar trebui să poată prelucra datele cu caracter personal ale victimei, inclusiv să transmită respectivele date cu caracter personal către autoritățile competente ale statului membru de reședință al victimei, fără consimțământul victimei, în conformitate cu dreptul Uniunii aplicabil, în special articolul 6 alineatul (1) din Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului¹⁰. În scopul asigurării respectării legii, se aplică Directiva (UE) 2016/680 a Parlamentului European și a Consiliului¹¹.

¹⁰ Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor) (JO L 119, 4.5.2016, p. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2016/679/oj>).

¹¹ Directiva (UE) 2016/680 a Parlamentului European și a Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice referitor la prelucrarea datelor cu caracter personal de către autoritățile competente în scopul prevenirii, depistării, investigării sau urmării penale a infracțiunilor sau al executării pedepselor și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Deciziei-cadru 2008/977/JAI a Consiliului (JO L 119, 4.5.2016, p. 89, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2016/680/oj>).

- (35) Statele membre ar trebui să asigure suficiente resurse umane și financiare pentru aplicarea efectivă a măsurilor prevăzute în prezenta directivă. Ar trebui să se acorde o atenție deosebită înființării de linii de asistență pentru victime, să se asigure buna funcționare a serviciilor generale și specializate de sprijinire, acordarea de asistență juridică și evaluarea individuală a nevoilor de sprijin și protecție pentru victime, inclusiv în cazul în care astfel de servicii sunt acordate de organizații neguvernamentale.

(36) Uniunea și statele membre sunt părți la Convenția Națiunilor Unite privind drepturile persoanelor cu dizabilități¹² (denumită în continuare „Convenția ONU”) și le revin obligații în limitele competențelor lor respective. În temeiul articolului 13 din Convenția ONU, statele părți sunt obligate să asigure accesul efectiv la justiție pentru persoanele cu dizabilități în condiții egale cu celelalte persoane, din care derivă necesitatea de a asigura accesibilitatea și de a oferi adaptări rezonabile și adaptări procedurale, pentru a permite victimelor cu dizabilități să se bucure de drepturile lor de victime în condiții de egalitate cu ceilalți. Articolul 2 din Convenția ONU definește „adaptarea rezonabilă” ca fiind „modificările și ajustările necesare și adecvate, care nu impun un efort disproporționat sau nejustificat atunci când este necesar într-un caz particular, pentru a permite persoanelor cu dizabilități să se bucure ori să își exercite, în condiții de egalitate cu ceilalți, toate drepturile și libertățile fundamentale ale omului”. Cerințele de accesibilitate pentru produse și servicii prevăzute în anexa I la Directiva (UE) 2019/882 a Parlamentului European și a Consiliului¹³ pot facilita punerea în aplicare a Convenției ONU și pot asigura faptul că drepturile victimelor prevăzute în Directiva 2012/29/UE le sunt accesibile persoanelor cu dizabilități.

¹² JO L 23, 27.1.2010, p. 37.

¹³ Directiva (UE) 2019/882 a Parlamentului European și a Consiliului din 17 aprilie 2019 privind cerințele de accesibilitate aplicabile produselor și serviciilor (JO L 151, 7.6.2019, p. 70, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2019/882/oj>).

Articolul 13 din Convenția ONU se referă la efectuarea de „adaptări procedurale” ca mijloc de facilitare a participării efective a persoanelor cu dizabilități în procedurile penale, fără însă a oferi însă o definiție a conceptului. Orientări utile în acest sens pot fi găsite în Principiile și orientările internaționale din 2020 privind accesul la justiție al persoanelor cu dizabilități, elaborate de Comitetul Națiunilor Unite pentru drepturile persoanelor cu dizabilități. În conformitate cu orientările respective, „adaptări procedurale” înseamnă toate modificările și ajustările necesare și adecvate în contextul accesului la justiție într-un caz particular pentru a asigura participarea persoanelor cu dizabilități în condiții de egalitate cu ceilalți. Aceasta poate include intermediari sau facilitatori, adaptări procedurale și sprijin pentru comunicare. Adaptările procedurale nu sunt limitate de conceptul de sarcină disproporționată sau nejustificată.

- (37) Eurojust ar trebui să se asigure că se acordă atenția cuvenită cererilor privind drepturile victimelor în conformitate cu mandatul său în temeiul Regulamentului (UE) 2018/1727 al Parlamentului European și al Consiliului¹⁴.

¹⁴ Regulamentul (UE) 2018/1727 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 noiembrie 2018 privind Agenția Uniunii Europene pentru Cooperare în Materie de Justiție Penală (Eurojust) și de înlocuire și abrogare a Deciziei 2002/187/JAI a Consiliului (JO L 295, 21.11.2018, p. 138, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2018/1727/oj>).

- (38) Colectarea de date exacte și coerente și publicarea promptă a datelor și a statisticilor colectate sunt fundamentale pentru a asigura o cunoaștere deplină a aspectelor legate de drepturile victimelor la nivelul Uniunii și pentru a monitoriza punerea în aplicare a Directivei 2012/29/UE, astfel cum este modificată prin prezenta directivă. Se preconizează că introducerea unei cerințe ca statele membre să colecteze și să trimită Comisiei într-un mod armonizat, la fiecare trei ani, date defalcate, în funcție de sex, grupe de vârstă și, acolo unde este posibil și relevant, de relația dintre victimă și autorul infracțiunii și tipul de infracțiune, disponibile la nivel central privind aplicarea procedurilor naționale privind victimele criminalității, va constitui o etapă relevantă pentru a asigura adoptarea unor politici și strategii bazate pe date. Datele privind relația dintre victimă și autorul infracțiunii și tipul de infracțiune sunt utile pentru identificarea modelelor subiacente, pentru o mai bună înțelegere a dinamicii riscurilor și pentru identificarea grupurilor vulnerabile. Agenția pentru Drepturi Fundamentale a Uniunii Europene continuă să sprijine Comisia și statele membre în colectarea, producerea și difuzarea de statistici privind victimele și în raportarea datelor disponibile la nivel central care arată modul în care victimele și-au exercitat drepturile prevăzute în Directiva 2012/29/UE, astfel cum este modificată prin prezenta directivă.
- (39) Statele membre au recunoscut că, pentru a asigura coerența și eficacitatea acțiunilor legate de politica privind drepturile victimelor, care este transversală în multe domenii de politică diferite, Comisia a numit un coordonator pentru drepturile victimelor responsabil cu asigurarea bunei funcționări a Platformei pentru drepturile victimelor și s-au angajat să colaboreze constructiv cu coordonatorul respectiv.

- (40) În conformitate cu articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, trebuie să fie disponibilă o cale de atac eficientă dacă sunt încălcate drepturile prevăzute în prezenta directivă. În plus, principiul efectivității dreptului Uniunii impune ca dreptul procedural intern să nu facă imposibilă sau excesiv de dificilă exercitarea drepturilor conferite prin dreptul Uniunii.
- (41) Prezenta directivă se aplică pentru toate victimele tuturor infracțiunilor și nu afectează dispozițiile mai specifice din alte acte juridice ale Uniunii care abordează nevoile specifice ale anumitor categorii de victime, cum ar fi victimele traficului de persoane, victimele abuzului sexual, copiii victime ale exploatării sexuale, inclusiv copiii victime ale materialelor care conțin abuzuri sexuale, victimelor violenței împotriva femeilor și ale violenței domestice și victimelor terorismului.
- (42) Întrucât obiectivele prezentei directive nu pot fi realizate în mod satisfăcător de către statele membre din cauza necesității de a facilita cooperarea judiciară în materie penală prin asigurarea încrederii în accesul egal la drepturile victimelor, indiferent de locul din Uniune în care s-a produs infracțiunea, dar, ținând seama de amploarea și efectele măsurilor avute în vedere, acestea pot fi realizate mai bine la nivelul Uniunii, aceasta poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană (TUE). În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este prevăzut la articolul respectiv, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea obiectivelor respective.

- (43) În conformitate cu articolele 1 și 2 din Protocolul nr. 22 privind poziția Danemarcei, anexat la TUE și la TFUE, Danemarca nu participă la adoptarea prezentei directive, aceasta nu este obligatorie pentru respectivul stat membru și nu i se aplică.
- (44) În conformitate cu articolul 3 și cu articolul 4a alineatul (1) din Protocolul nr. 21 privind poziția Regatului Unit și a Irlandei cu privire la spațiul de libertate, securitate și justiție, anexat la TUE și la TFUE, Irlanda a notificat, prin scrisoarea din 27 octombrie 2023, intenția de a participa la adoptarea și la aplicarea prezentei directive.
- (45) Autoritatea Europeană pentru Protecția Datelor a fost consultată în conformitate cu articolul 42 alineatul (1) din Regulamentul (UE) 2018/1725 al Parlamentului European și al Consiliului¹⁵.
- (46) Prin urmare, Directiva 2012/29/UE ar trebui să fie modificată în consecință,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

¹⁵ Regulamentul (UE) 2018/1725 al Parlamentului European și al Consiliului din 23 octombrie 2018 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal de către instituțiile, organele, oficiile și agențiile Uniunii și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 45/2001 și a Deciziei nr. 1247/2002/CE (JO L 295, 21.11.2018, p. 39, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2018/1725/oj>).

Articolul 1
Modificarea Directivei 2012/29/UE

Directiva 2012/29/UE se modifică după cum urmează:

1. Se introduce următorul articol:

„Articolul 3a

Linii de asistență pentru victime

- (1) Statele membre iau măsurile necesare pentru a institui linii de asistență pentru victime, care să fie accesibile și ușor de utilizat, securizate, gratuite și confidențiale. Respectivetele linii de asistență:
- (a) oferă victimelor informațiile prevăzute la articolul 4 alineatul (1);
 - (b) oferă sprijin emoțional;
 - (c) îndrumă victimele către serviciile relevante, inclusiv servicii de sprijinire generale și specializate sau linii de asistență specializate, dacă este necesar.
- (2) Statele membre se asigură că liniile de asistență menționate la alineatul (1) sunt accesibile telefonic prin intermediul unui număr de telefon valabil la nivelul Uniunii pentru apelurile naționale, și anume «116 006», în plus față de orice numere de telefon naționale existente. Statele membre se asigură, de asemenea, că astfel de servicii sunt asigurate prin alte tehnologii ale informației și comunicațiilor securizate, inclusiv aplicații online și site-uri web.

- (3) Statele membre se asigură că, pe lângă numărul de telefon valabil la nivelul Uniunii, liniile de asistență telefonică sunt accesibile prin intermediul unui număr dedicat apelurilor internaționale pentru victimele care au suferit prejudicii într-un alt stat membru decât statul lor membru de reședință. Nu este obligatoriu ca astfel de apeluri internaționale să fie gratuite.
- (4) Statele membre se asigură că serviciile furnizate de liniile lor de asistență menționate la alineatul (1) sunt disponibile în limba sau limbile oficiale ale acestora, astfel cum se prevede în dreptul intern. Statele membre depun diligențe pentru a asigura furnizarea acestor servicii în cel puțin o altă limbă înțeleasă pe scară largă în statul membru în cauză.
- (5) În cazul în care serviciile menționate la alineatul (1) literele (a) și (c) sunt furnizate prin intermediul tehnologiilor informației și comunicațiilor, statele membre se asigură că aceste servicii sunt disponibile într-o limbă pe care victima o poate înțelege, de exemplu prin intermediul tehnologiilor de interpretare și de traducere.
- (6) Liniile de asistență pot fi înființate de organizații publice sau neguvernamentale și pot funcționa cu profesioniști sau cu voluntari.
- (7) Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că liniile de asistență acordă victimelor sprijin de calitate și accesibil pe durata unui orar de funcționare adecvat.
- (8) Statele membre se asigură că liniile de asistență sunt operate de persoane instruite în mod corespunzător.”

2. Se introduce următorul articol:

„Articolul 5a

Raportarea infracțiunilor

- (1) Statele membre se asigură că victimele pot sesiza autoritățile competente în legătură cu săvârșirea de infracțiuni prin intermediul unor canale gratuite, accesibile, ușor de folosit, securizate și disponibile imediat.

Pe lângă raportarea în persoană a infracțiunilor, statele membre se asigură că infracțiunile pot fi raportate autorităților competente prin intermediul unor tehnologii ale informației și comunicațiilor gratuite, accesibile, securizate și ușor de utilizat, cel puțin pentru cazurile care nu sunt urgente și pentru infracțiunile nonviolente, cu condiția ca o astfel de raportare să fie în interesul superior al victimelor.

În cazul în care un stat membru prevede posibilitatea raportării infracțiunilor prin intermediul tehnologiilor informației și comunicațiilor, această posibilitate include, dacă este posibil, prezentarea probelor.

Raportarea infracțiunilor prin intermediul tehnologiilor informației și comunicațiilor nu aduce atingere normelor procedurale naționale privind formalizarea unei astfel de raportări și privind prezentarea probelor.

- (2) Statele membre iau măsurile necesare pentru a facilita raportarea către autoritățile competente, în conformitate cu normele procedurale naționale, de către persoane fizice sau juridice care au cunoștință sau suspectează, cu bună-credință, că au fost comise infracțiuni sau că urmează să se comită acte de violență.
- (3) În scopul facilitării raportării infracțiunilor de către terți, de către organizațiile societății civile care sunt susceptibile de a primi informații despre infracțiuni, statele membre iau măsurile necesare pentru a permite cooperarea dintre autoritățile competente și astfel de organizații.
- (4) În cazul în care o altă persoană decât victima raportează o infracțiune, statele membre se asigură că, dacă este necesar și în conformitate cu dreptul intern, autoritățile competente iau măsuri adecvate pentru a proteja victima înainte ca autorul infracțiunii să fie informat că a fost raportată o infracțiune.
- (5) Statele membre se asigură că orice persoană care este privată de libertate sau a cărei libertate este restrânsă poate raporta în mod efectiv o infracțiune care a fost săvârșită în centrele de detenție sau de cazare pe care persoana respectivă nu este autorizată să le părăsească sau nu este în măsură să le părăsească după bunul plac sau în locuri în care libertatea de circulație a persoanei respective este restrânsă. Astfel de spații includ cel puțin:
 - (a) închisori, centre de detenție și celule de reținere pentru persoanele suspectate și acuzate;

- (b) centre specializate de detenție și de cazare pentru resortisanții țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală în statul membru în cauză, inclusiv în scopul pregătirii returnării și îndepărtării acestora;
 - (c) centre pentru solicitanții și beneficiarii de protecție internațională;
 - (d) orice altă formă de instituție publică sau privată pe care victima nu este autorizată să o părăsească sau nu este în măsură să o părăsească după bunul plac, cum ar fi centrele specializate de cazare pentru persoanele cu dizabilități, copii și persoane în vârstă.
- (6) În cazul în care copiii contactează autoritățile competente pentru a raporta infracțiuni, statele membre se asigură că procedurile de raportare sunt sigure, se desfășoară în mod confidențial în conformitate cu dreptul intern, sunt concepute și accesibile într-un mod adaptat copiilor și utilizează un limbaj corespunzător vârstei și maturității lor.

Dacă o infracțiune implică un titular al răspunderii părintești și există un conflict de interese între victima-copil și titularul răspunderii părintești, statele membre se asigură că posibilitatea victimei-copil de a raporta infracțiunea nu este condiționată de consimțământul titularului răspunderii părintești. Statele membre se asigură că autoritățile competente iau măsurile necesare pentru a proteja siguranța copilului înainte de a-l informa pe titularul răspunderii părintești că a fost raportată o infracțiune.

- (7) Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că victimele care sunt resortisanți ai unor țări terțe, indiferent de statutul lor de rezident, nu sunt descurajate să raporteze o infracțiune și că sunt tratate în mod nediscriminatoriu. Statele membre se asigură, în special, că toate victimele, indiferent de statutul lor de rezident, nu sunt împiedicate să își exercite drepturile în temeiul prezentei directive, inclusiv dreptul lor de a fi audiate în temeiul articolului 10 și dreptul de a beneficia de o evaluare individuală desfășurată în temeiul articolului 22.

În conformitate cu dreptul intern, statele membre pot acorda în orice moment un permis de ședere autonom sau o altă autorizație care conferă drept de ședere unui resortisant al unei țări terțe aflat în situație de ședere ilegală pe teritoriul lor.

- (8) Statele membre se asigură că, în momentul raportării unei infracțiuni, victimele:
- (a) sunt informate despre posibilitatea ca datele lor cu caracter personal să fie divulgate autorului infracțiunii în conformitate cu articolul 21 alineatul (3), pentru a-i permite acestuia să își exercite dreptul la apărare; și
 - (b) au ocazia de a-și exprima opiniile cu privire la respectiva posibilitate.”

3. Articolul 6 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (1), se adaugă următoarele litere:

„(c) orice decizie de urmărire penală a autorului infracțiunii;

(d) privind disponibilitatea măsurilor de protecție, inclusiv a ordinelor de protecție;

(e) privind rolul victimei în cadrul procedurilor penale în conformitate cu normele naționale, inclusiv, după caz, cu privire la posibilitatea de a deveni parte la astfel de proceduri;

(f) privind normele aplicabile pentru solicitarea și obținerea de despăgubiri.”;

(b) alineatul (5) se înlocuiește cu următorul text:

„(5) Statele membre se asigură că victimelor li se oferă posibilitatea de a fi informate fără întârzieri inutile atunci când persoana aflată în arest, urmărită penal sau condamnată pentru infracțiunile care le privesc este eliberată din detenție, inclusiv sub supraveghere judiciară, sau a evadat din detenție. În plus, statele membre se asigură că victimele sunt informate cu privire la orice măsuri relevante adoptate pentru protecția lor în cazul în care autorul infracțiunii a fost eliberat sau a evadat.”;

(c) se adaugă următorul alineat:

„(7) Statele membre se asigură că notificarea victimelor cu privire la dreptul de a primi informații despre procedura penală, precum și solicitarea victimelor de a primi astfel de informații în temeiul prezentului articol sunt consemnate în mod corespunzător în conformitate cu procedura de înregistrare prevăzută de dreptul intern.”

4. La articolul 7, alineatele (6) și (7) se înlocuiesc cu următorul text:

„(6) Prin derogare de la alineatele (1) și (3), în locul unei traduceri scrise poate fi furnizată o traducere orală sau un rezumat oral al documentelor esențiale, cu condiția ca o astfel de traducere orală sau rezumat oral să nu prejudicieze caracterul echitabil al procedurilor sau capacitatea victimei de a-și exercita drepturile, inclusiv capacitatea de a participa la procedurile penale în conformitate cu rolul atribuit victimei în cadrul acestora.

(7) Statele membre se asigură că autoritatea competentă evaluează dacă victimele au nevoie de interpretare sau de traducere, astfel cum se prevede la alineatele (1) și (3) din prezentul articol. Victimele pot contesta o decizie de a nu se pune la dispoziție servicii de interpretare sau de traducere. Normele procedurale privind o astfel de contestație sunt stabilite în dreptul intern. Dispozițiile articolului 10b alineatul (2) se aplică hotărârilor de a nu pune la dispoziție servicii de interpretare sau de traducere, pronunțate în timpul ședințelor de judecată.”

5. Articolul 8 se modifică după cum urmează:

(a) alineatele (2) și (3) se înlocuiesc cu următorul text:

- „(2) Statele membre se asigură că victimele sunt contactate fără întârzieri nejustificate de serviciile de sprijinire generale sau specializate relevante în cazul în care, în urma evaluării individuale menționate la articolul 22, se identifică că au nevoie de sprijin și cu condiția ca victima, fiind informată corespunzător cu privire la serviciile de sprijin care îi pot fi oferite, să consimtă să fie contactată de serviciile de sprijinire sau dacă victima solicită sprijin.
- (3) Statele membre adoptă măsuri pentru a înființa servicii specializate, gratuite și confidențiale de sprijinire a victimelor, ca parte integrantă a serviciilor generale de sprijinire a victimelor sau suplimentar acestora, sau pentru a permite organizațiilor de sprijinire a victimelor să facă apel la entități specializate existente care oferă astfel de sprijin specializat. Victimele au acces la astfel de servicii în conformitate cu nevoile lor specifice, iar membrii familiei au acces la respectivele servicii în conformitate cu nevoile lor specifice și cu gravitatea prejudiciului suferit ca urmare a infracțiunii săvârșite împotriva victimei. Dacă serviciile specializate de sprijinire nu sunt furnizate ca parte integrantă a serviciilor generale de sprijinire a victimelor, acestea se coordonează între ele.”;

(b) se adaugă următoarele alineate:

„(6) Statele membre urmăresc să se asigure că serviciile specializate de sprijinire rămân pe deplin operaționale pentru victime în timpul situațiilor de criză, cum ar fi crizele sanitare, umanitare sau alte stări de urgență.

(7) Serviciile de sprijinire a victimelor sunt ușor accesibile și disponibile, inclusiv online sau prin alte mijloace adecvate, cum ar fi tehnologiile informației și comunicațiilor. Statele membre se asigură că distribuția geografică și capacitatea serviciilor de sprijinire a victimelor menționate la prezentul articol și la articolul 9a sunt suficiente, ținând seama de geografia și de componența demografică a statului membru în cauză.”

6. Articolul 9 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se modifică după cum urmează:

(i) litera (a) se înlocuiește cu următorul text:

„(a) informațiile, consilierea și sprijinul relevante pentru exercitarea drepturilor victimelor, inclusiv în ceea ce privește accesul la sistemele naționale de despăgubire pentru victimele infracțiunilor, accesul la consiliere juridică, inclusiv asistență juridică, precum și cu privire la rolul lor în cadrul procedurilor penale, inclusiv pregătirea pentru participarea la proces;”;

(ii) litera (c) se înlocuiește cu următorul text:

„(c) sprijin emoțional;

(ca) sprijin psihologic sau, în cazul în care sprijinul psihologic nu este disponibil, o direcționare către servicii care pot oferi sprijin psihologic;”;

(iii) se introduce următorul paragraf:

„În sensul primului paragraf litera (ca), în cazul în care o evaluare individuală prevăzută la articolul 22 a identificat o nevoie specială de sprijin psihologic, victima care are nevoie de un astfel de sprijin beneficiază de sprijin psihologic suplimentar atât timp cât este necesar, în conformitate cu nevoile individuale ale victimei și cu sistemele naționale de sănătate sau sociale relevante care reglementează accesul la sprijin psihologic.”;

(b) alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că serviciile de sprijinire a victimelor acordă o atenție deosebită nevoilor specifice ale victimelor care au suferit un prejudiciu considerabil ca urmare a gravității infracțiunii.”;

(c) la alineatul (3), litera (b) se înlocuiește cu următorul text:

„(b) sprijin specific și integrat, precum și informații privind și, după caz, o direcționare către servicii care furnizează examinări medicale și medico-legale, care pot include servicii cuprinzătoare de asistență medicală, inclusiv servicii de sănătate sexuală și reproductivă, în conformitate cu dreptul intern, precum și informații privind și, după caz, direcționarea către consiliere socială și psihologică, inclusiv îngrijire pentru depășirea traumelor, a victimelor cu nevoi specifice, cum ar fi victimele violenței sexuale, victimele violenței bazate pe gen, inclusiv violența împotriva femeilor și violența domestică care intră sub incidența Directivei (UE) 2024/1385 a Parlamentului European și a Consiliului*, victimele traficului de persoane, victimele criminalității organizate, victimele cu dizabilități, victimele exploatării, victimele infracțiunilor motivate de ură, victimele terorismului, victimele torturii, victimele disparițiilor forțate și victimele genocidului, ale crimelor împotriva umanității, ale crimelor de război sau ale crimei de agresiune, astfel cum sunt definite la articolele 6, 7, 8 și 8a din Statutul Curții Penale Internaționale.

* Directiva (UE) 2024/1385 a Parlamentului European și a Consiliului din 14 mai 2024 privind combaterea violenței împotriva femeilor și a violenței domestice (JO L, 2024/1385, 24.5.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2024/1385/oj>).”;

(d) se adaugă următoarele alineate:

- „(4) Statele membre asigură victimelor violenței sexuale acces, în timp util, la servicii de asistență medicală, inclusiv la servicii de sănătate sexuală și reproductivă, în conformitate cu Directiva (UE) 2024/1385 și cu dreptul intern.
- (5) Statele membre furnizează serviciile de protecție și serviciile specializate de sprijin necesare pentru a aborda nevoile multiple ale victimelor cu nevoi specifice, în concordanță cu protocoalele sau orientările menționate la articolul 26a alineatul (1) litera (d).
- (6) Statele membre se asigură că serviciile de sprijinire menționate la prezentul articol și la articolul 9a îndeplinesc standardele aplicabile în ceea ce privește calitatea serviciilor respective. Serviciile furnizate de serviciile de sprijinire sunt reexamine, după caz, și, dacă este necesar, adaptate în consecință. Reexaminarea serviciilor respective nu impun o sarcină nejustificată organizațiilor care furnizează serviciile respective.”

7. În capitolul II se introduce următorul articol:

„Articolul 9a

Servicii de sprijin specifice și integrate pentru victimele-copii

- (1) Statele membre iau măsurile necesare pentru a asigura victimelor-copii disponibilitatea unor servicii de sprijin specifice și integrate, adaptate acestora, care să asigure sprijin adecvat vârstei acestora și protecție necesară pentru gestionare a cuprinzătoare a multitudinii de nevoi ale victimelor-copii, inclusiv ale copiilor care au suferit un prejudiciu ca urmare a faptului că au fost martori la comiterea unei infracțiuni.
- (2) Serviciile de sprijin dedicate și integrate pentru victimele-copii menționate la alineatul (1) prevăd un mecanism de coordonare multiinstituțională care include următoarele servicii:
 - (a) punerea la dispoziție de informații astfel cum se prevede la articolul 4;
 - (b) examinări medicale;
 - (c) sprijin emoțional, social și psihologic;
 - (d) asistență administrativă;
 - (e) raportarea infracțiunilor;

- (f) evaluarea individuală prevăzută la articolul 22;
- (g) înregistrarea pe suport audiovizual a audierii prevăzute la articolul 24 alineatul (1) litera (a).

(3) Statele membre iau în considerare asigurarea furnizării serviciilor menționate la alineatul (2) în același sediu, acordând o atenție deosebită intereselor victimelor-copii, inclusiv gravității prejudiciului suferit de victimele-copii ca urmare a infracțiunii.

(4) Pot fi înființate servicii de sprijinire specifice și integrate pentru victimele-copii menționate la prezentul articol, sub forma unor organizații publice sau neguvernamentale.”

8. Se introduc următoarele articole:

„Articolul 10a

Dreptul la asistență la sediul instanței

Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că victimele beneficiază de sprijin emoțional și de informații practice cu privire la aspectele organizatorice ale procedurilor penale din instanță, la sediul acesteia și în conformitate cu nevoile lor individuale.

Articolul 10b

Dreptul la informare privind hotărârile

pronunțate în cursul procedurilor în fața instanței și dreptul la reexaminare

- (1) Statele membre se asigură că victimele, în conformitate cu statutul lor în cadrul procedurilor penale în temeiul dreptului intern, sunt informate fără întârziere cu privire la hotărârile referitoare la dreptul lor la servicii de interpretare și de traducere în timpul audierilor în instanță în temeiul articolului 7 alineatele (1) și (3) și cu privire la hotărârile referitoare la măsurile prevăzute la articolul 23 alineatul (3), pronunțate în cadrul procedurilor în fața instanței, care le afectează în mod direct.
- (2) Statele membre se asigură că victimele, în conformitate cu statutul lor în cadrul procedurilor penale în temeiul dreptului intern, au dreptul să solicite reexaminarea, în conformitate cu dreptul intern, cel puțin a oricărei hotărâri pronunțate în cursul audierilor în instanță cu privire la:
 - (a) dreptul la servicii de interpretare sau de traducere în temeiul articolului 7 alineatele (1) și (3);
 - (b) dreptul de a fi ascultat în temeiul articolului 10; și
 - (c) dreptul la asistență juridică în temeiul articolului 13.

Statele membre pot prevedea posibilitatea ca victimele să solicite reexaminarea hotărârilor pronunțate în temeiul articolului 18 și al articolului 23 alineatul (3).

Normele procedurale pentru reexaminarea hotărârilor în temeiul prezentului alineat, inclusiv dacă o astfel de reexaminare are efect suspensiv, sunt stabilite în dreptul intern. Luarea în considerare a unei astfel de reexaminări nu prelungește în mod nejustificat procedurile penale. Reexaminarea poate fi efectuată în cadrul aceleiași instanțe și de către aceeași autoritate, inclusiv pe cale orală în cursul procedurilor în fața instanței.”

9. Articolul 13 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 13

Dreptul la asistență juridică

- (1) Statele membre se asigură că victimele care au dreptul de a se constitui parte în procedurile penale și care nu dispun de mijloace suficiente pentru a plăti asistența unui avocat în cursul procedurilor penale au acces la asistență juridică, inclusiv, după caz, în scopul solicitării de despăgubiri.

Statele membre pot aplica criteriul mijloacelor financiare, criteriul temeiniciei sau ambele pentru a stabili dacă se acordă asistență juridică.

Atunci când un stat membru aplică criteriul mijloacelor financiare, acesta ia în considerare toți factorii relevanți și obiectivi, cum ar fi venitul, capitalul și situația familială a persoanei în cauză, costurile asistenței din partea unui avocat și nivelul de trai în statul membru respectiv, precum și dependența victimei de autorul infracțiunii.

Atunci când un stat membru aplică criteriul temeiniciei, acesta ia în considerare gravitatea infracțiunii, complexitatea cazului și gravitatea prejudiciului suferit de victimă.

Normele procedurale care reglementează accesul victimelor la asistență juridică sunt stabilite în dreptul intern.

- (2) Fără a aduce atingere alineatului (1), statele membre se asigură că anumite categorii de victime stabilite în dreptul intern, cum ar fi victimele-copii sau victimele cu dizabilități, care au dreptul de a se constitui parte în procedurile penale și care nu dispun de mijloace suficiente, au dreptul la asistență juridică.”

10. La articolul 16, alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) Statele membre instituie măsuri de executare sau de punere în aplicare menite să faciliteze plata de către autorul infracțiunii, fără întârzieri nejustificate, a despăgubirilor acordate victimei.

- (3) În cazul în care despăgubirile au fost acordate victimei unei infracțiuni săvârșite intenționat și prin violență, dar autorul infracțiunii nu a plătit victimei într-un termen rezonabil despăgubirile acordate și măsurile menționate la alineatul (2) din prezentul articol nu au avut succes într-un termen rezonabil, statele membre pot plăti în avans, integral sau parțial, despăgubirile acordate victimei respective în conformitate cu dreptul intern. O astfel de plată nu exonerează autorul infracțiunii de obligația de a plăti despăgubirile acordate, iar statele membre au dreptul de a recupera plata respectivă de la autorul infracțiunii.”

11. Articolul 17 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Statele membre se asigură că autoritățile lor competente adoptă măsurile adecvate pentru a reduce la minimum dificultățile care apar atunci când victima își are reședința într-un alt stat membru decât cel în care a fost săvârșită infracțiunea, în special în ceea ce privește desfășurarea procedurilor. În acest scop, autorităților statului membru în care a fost săvârșită infracțiunea le revine sarcina:

- (a) de a lua o declarație victimei imediat după formularea plângerii cu privire la săvârșirea infracțiunii în fața autorității competente;
- (b) de a audia victimele care au reședința într-un alt stat membru prin videoconferință sau alte mijloace de transmisie audiovizuală, în conformitate cu Convenția cu privire la asistența judiciară reciprocă în materie penală între statele membre ale Uniunii Europene, elaborată de Consiliu în temeiul articolului 34 din Tratatul privind Uniunea Europeană* și semnată la 29 mai 2000 și cu Directiva 2014/41/UE a Parlamentului European și a Consiliului**;

- (c) de a facilita participarea la procedurile penale a victimelor care își au reședința într-un alt stat membru prin videoconferință sau altă tehnologie de comunicare la distanță, în măsura în care acest lucru este posibil în temeiul dreptului Uniunii și al dreptului intern și în conformitate cu rolul victimei în cadrul procedurilor penale.

* JO C 197, 12.7.2000, p. 3.

** Directiva 2014/41/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 3 aprilie 2014 privind ordinul european de anchetă în materie penală (JO L 130, 1.5.2014, p. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2014/41/oj>).”;

(b) se adaugă următorul alineat:

„(4) Statele membre se asigură că autoritățile competente pot solicita asistență din partea Eurojust în conformitate cu Regulamentul (UE) 2018/1727 al Parlamentului European și al Consiliului* și din partea Rețelei Judiciare Europene instituite prin Decizia 2008/976/JHA a Consiliului** și pot transmite Eurojust și Rețelei Judiciare Europene informațiile menite să faciliteze cooperarea cu autoritățile competente ale altor state membre în cazurile transfrontaliere, în conformitate cu mandatele Eurojust și ale Rețelei Judiciare Europene.

* Regulamentul (UE) 2018/1727 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 noiembrie 2018 privind Agenția Uniunii Europene pentru Cooperare în Materie de Justiție Penală (Eurojust) și de înlocuire și abrogare a Deciziei 2002/187/JAI a Consiliului (JO L 295, 21.11.2018, p. 138, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2018/1727/oj>).

** Decizia 2008/976/JAI a Consiliului din 16 decembrie 2008 privind Rețeaua Judiciară Europeană (JO L 348, 24.12.2008, p. 130, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dec/2008/976/oj>).”

12. Se introduce următorul articol:

„Articolul 18a

Dreptul suplimentar la protecție

Statele membre se asigură că se poate acorda acces la măsurile de sprijin și de protecție în temeiul prezentei directive victimelor care au suferit prejudicii suplimentare, cum ar fi privarea de demnitate, ca urmare a glorificării infracțiunilor grave, astfel cum sunt stabilite în dreptul intern, cum ar fi instigarea publică la săvârșirea unei infracțiuni de terorism stabilită la articolul 5 din Directiva (UE) 2017/541 a Parlamentului European și a Consiliului*, sau ca urmare a aducerii unui omagiu autorilor infracțiunii.

* Directiva (UE) 2017/541 a Parlamentului European și a Consiliului din 15 martie 2017 privind combaterea terorismului și de înlocuire a Deciziei-cadru 2002/475/JAI a Consiliului și de modificare a Deciziei 2005/671/JAI a Consiliului (JO L 88, 31.3.2017, p. 6, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2017/541/oj>).”

13. Articolul 19 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 19

Dreptul la evitarea contactului cu autorul infracțiunii

- (1) Statele membre stabilesc condițiile necesare pentru a permite, atunci când este necesar, evitarea contactului dintre victime și membrii familiilor acestora și autorul infracțiunii în incinta în care se desfășoară procedurile penale, din oficiu sau la cererea victimei, cu excepția cazului în care contactul este impus de procedurile penale.
- (2) Statele membre se asigură că noile spații ale instanțelor judecătorești beneficiază de săli de așteptare separate pentru victime. Statele membre evaluează posibilitatea și fezabilitatea creării unor zone de așteptare separate pentru victime în spațiile existente ale instanțelor.
- (3) Statele membre se asigură că, atunci când este necesar, victimele sunt informate cu privire la măsurile disponibile pentru a evita contactul cu autorul infracțiunii.”

14. Articolul 21 se modifică după cum urmează:

- (a) titlul se înlocuiește cu următorul text:

„Dreptul la protecția vieții private și la nedivulgarea datelor cu caracter personal”;

(b) se adaugă următoarele alineate:

„(3) Statele membre se asigură că datele cu caracter personal referitoare la locul de reședință al victimei sau alte date de contact echivalente, cum ar fi numărul de telefon și adresa de e-mail ale victimei, nu sunt comunicate autorului infracțiunii, cu excepția cazului în care acest lucru este necesar în sensul articolului 7 din Directiva 2012/13/UE a Parlamentului European și a Consiliului* sau în cazul în care autoritățile competente, fie la cerere, fie din oficiu, în urma unei evaluări de la caz la caz, au stabilit că există un interes legitim pentru divulgare care prevalează dreptului victimei la protecția datelor cu caracter personal.

(4) Alineatul (3) se aplică procedurilor penale inițiate după ... [trei ani de la data intrării în vigoare a prezentei directive de modificare].

* Directiva 2012/13/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 mai 2012 privind dreptul la informare în cadrul procedurilor penale (JO L 142, 1.6.2012, p. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2012/13/oj>).”

15. Articolul 22 se modifică după cum urmează:

(a) titlul se înlocuiește cu următorul text:

„Evaluarea individuală a victimelor pentru identificarea nevoilor de sprijin și de protecție specifice”;

(b) alineatele (1), (2), (3) și (4) se înlocuiesc cu următorul text:

„(1) Statele membre se asigură că victimele beneficiază de o evaluare individuală promptă (denumită în continuare „evaluarea individuală”) pentru a li se identifica pe tot parcursul procedurilor nevoile de sprijin și protecție specifice și pentru a se determina dacă și în ce măsură victima ar putea beneficia de sprijin psihologic suplimentar în temeiul articolului 9 alineatul (1) litera (ca) prin intermediul serviciilor furnizate în temeiul articolului 9a sau de măsurile speciale prevăzute la articolul 18, 18a, 23 sau 24, din cauza vulnerabilității deosebite a victimei respective la victimizare secundară și repetată, la intimidare sau la răzbunare.

Statele membre stabilesc organizarea practică a evaluării individuale a victimelor.

- (1a) Evaluarea individuală se inițiază cât mai devreme posibil, cum ar fi de la primul contact al victimei cu autoritățile competente și durează atât timp cât este necesar, în funcție de nevoile specifice ale fiecărei victime. Atunci când, în urma evaluării individuale inițiale de către autoritățile cu care victimele au primul contact, reiese că este necesară o evaluare consolidată, o astfel de evaluare se efectuează, după caz, în colaborare sau coordonare cu instituțiile și organismele relevante, precum și cu serviciile generale și specializate de sprijinire, inclusiv prin direcționarea către astfel de servicii, în funcție de nevoile individuale ale victimei și de stadiul procedurii.

Evaluarea individuală se efectuează de persoane instruite corespunzător, în interesul superior al victimei și acordând o atenție deosebită prevenirii victimizării secundare sau repetate.

Autoritățile, instituțiile, organismele și serviciile de sprijinire competente răspund nevoilor de sprijin și protecție ale victimelor fără întârzieri nejustificate și într-un mod coordonat.

- (2) Evaluarea individuală ia în considerare în special:
- (a) caracteristicile personale ale victimei, inclusiv experiențele relevante de discriminare, printre care se numără discriminarea bazată pe motive intersecționale, cum ar fi genul, inclusiv identitatea de gen, vârsta, handicapul, statutul de rezident, religia sau convingerile, limba, rasa, originea socială sau etnică și orientarea sexuală;
 - (b) tipul sau natura infracțiunii;
 - (c) circumstanțele infracțiunii;
 - (d) relația victimei cu autorul infracțiunii și riscurile pe care le prezintă acesta.
- (3) În contextul evaluării individuale, se acordă o atenție deosebită:
- (a) victimelor care au suferit un prejudiciu considerabil ca urmare a gravității sau a repetării infracțiunii;
 - (b) victimelor unei infracțiuni din cauza prejudecăților sau din motive de discriminare care ar putea avea legătură, în special, cu caracteristicile lor personale;
 - (c) victimelor care sunt deosebit de vulnerabile din cauza relației lor cu autorul infracțiunii și a dependenței de acesta.

În sensul primului paragraf, se acordă o atenție corespunzătoare victimelor terorismului, victimelor criminalității organizate, victimelor traficului de persoane, victimelor violenței bazate pe gen, victimelor violenței împotriva femeilor și ale violenței domestice, victimelor violenței sexuale, inclusiv ale abuzului sexual asupra copiilor, victimelor exploatării, victimelor infracțiunilor motivate de ură, victimelor torturii, victimelor disparițiilor forțate, victimelor cu dizabilități și victimelor genocidului, ale crimelor împotriva umanității, ale crimelor de război și ale crimei de agresiune astfel cum sunt definite la articolele 6, 7, 8 și 8a din Statutul Curții Penale Internaționale. Se acordă o atenție deosebită, după caz, victimelor formelor online ale respectivelor infracțiuni și victimelor care se încadrează în mai multe dintre categoriile respective.

După caz și în situațiile adecvate, evaluarea individuală ia în considerare nevoile specifice ale membrilor familiei victimei.

- (3a) În contextul evaluării individuale, se acordă o atenție deosebită riscului pe care îl prezintă autorul infracțiunii, prevăzut la alineatul (2) litera (d), cum ar fi:
- (a) riscul de comportament violent;
 - (b) riscul de vătămare corporală;
 - (c) riscul de utilizare a armelor;

- (d) legăturile cu un grup de criminalitate organizată sau participarea într-un astfel de grup;
 - (e) de abuz de droguri sau de alcool;
 - (f) rele tratamente aplicate minorului;
 - (g) probleme de sănătate mintală;
 - (h) comportament de urmărire repetată;
 - (i) exprimarea unor amenințări sau discursuri de incitare la ură.
- (4) În sensul prezentei directive, se prezumă că victimele-copii au nevoie de sprijin și de protecție specifice din cauza vulnerabilității la victimizarea secundară și repetată sau la intimidare și răzbunare. Pentru a se determina dacă și în ce măsură ar beneficia de măsurile speciale prevăzute la articolele 18, 18a, 23 și 24, victimele-copii fac obiectul unei evaluări individuale. Evaluarea individuală a victimelor-copii se organizează în cadrul serviciilor de sprijinire specifice și integrate menționate la articolul 9a și ia în considerare nevoile specifice pe care victimele-copii fără îngrijire părintească le pot avea ca urmare a unei infracțiuni.”;

(c) alineatele (6) și (7) se înlocuiesc cu următorul text:

- „(6) Evaluările individuale se desfășoară cu strânsă implicare a victimelor și iau în considerare dorințele victimelor, inclusiv refuzul acestora de a beneficia de măsurile speciale prevăzute la articolele 8, 9, 9a, 23 și 24.
- (7) Statele membre se asigură că evaluarea individuală este reanalizată în funcție de nevoile individuale ale victimei și că, după caz, se iau măsuri noi sau că măsurile în curs sunt adaptate pentru a reflecta nevoile individuale ale victimei, pentru a se asigura că măsurile de sprijin și de protecție corespund evoluției situației victimei. Dacă elementele de bază ale evaluării individuale s-au modificat în mod semnificativ, statele membre se asigură că aceasta este actualizată pe toată durata procedurilor penale.”

16. Articolul 23 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Fără a se aduce atingere dreptului la apărare și în conformitate cu normele privind marja de apreciere a instanței, statele membre se asigură că victimele cu nevoi specifice de protecție care beneficiază de măsurile speciale identificate ca urmare a unei evaluări individuale pot beneficia de măsurile prevăzute la alineatele (2), (3) și (4) de la prezentul articol. Atunci când, din cauza unor constrângeri operaționale sau practice, este imposibil să se aplice o măsură specială preconizată în urma evaluării individuale sau atunci când există o nevoie urgentă de a audia victima și neîndeplinirea acesteia ar putea aduce prejudicii victimei sau unei alte persoane sau ar putea prejudicia desfășurarea procedurii, statele membre pot decide, în mod excepțional, să nu se aplice măsura specială preconizată.”;

(b) la alineatul (2), litera (d) se înlocuiește cu următorul text:

„(d) toate audierile victimelor violenței sexuale sau ale violenței bazate pe gen, inclusiv ale violenței împotriva femeilor și ale violenței domestice care intră sub incidența Directivei (UE) 2024/1385, cu excepția cazului în care sunt efectuate de un procuror sau de un judecător, sunt efectuate de o persoană de același sex cu victima, dacă victima dorește acest lucru, cu condiția ca desfășurarea procedurilor penale să nu fie prejudiciată.”;

(c) la alineatul (3), litera (c) se înlocuiește cu următorul text:

„(c) măsuri pentru a se evita adresarea unor întrebări inutile privind viața privată a victimei care nu au legătură cu infracțiunea, inclusiv cu privire la orientarea sexuală a victimei, la genul acesteia, inclusiv identitatea de gen, sau comportamentele sexuale anterioare; și”;

(d) se adaugă următoarele alineate:

„(4) Statele membre se asigură că autorităților lor competente li se conferă competența de a lua măsuri adecvate în cursul procedurilor penale și atât timp cât este necesar pentru a oferi protecție fizică victimelor cu nevoi specifice de protecție, astfel cum au fost identificate în conformitate cu articolul 22, inclusiv următoarele măsuri:

- (a) prezența continuă sau temporară a autorităților de aplicare a legii sau a altor organisme care oferă protecție fizică în conformitate cu dreptul intern;
- (b) ordine de interdicție, de restricție sau de protecție, pentru a acorda protecție victimelor împotriva oricăror acte de violență, în conformitate cu dreptul intern;
- (c) accesul la adăposturi și la alte spații de cazare provizorie adecvate, în conformitate cu dreptul intern.

- (5) Statele membre se asigură că, atunci când acest lucru este relevant pentru siguranța victimei, autoritățile competente informează victima cu privire la posibilitatea de a solicita ordine de interdicție, de restricție sau de protecție și cu privire la posibilitatea de a solicita recunoașterea transfrontalieră a ordinelor de protecție în conformitate cu Directiva 2011/99/UE a Parlamentului European și a Consiliului* sau a măsurilor de protecție în temeiul Regulamentului (UE) nr. 606/2013 al Parlamentului European și al Consiliului**.

* Directiva 2011/99/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 2011 privind ordinul european de protecție (JO L 338, 21.12.2011, p. 2, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2011/99/oj>).

** Regulamentul (UE) nr. 606/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 iunie 2013 privind recunoașterea reciprocă a măsurilor de protecție în materie civilă (JO L 181, 29.6.2013, p. 4, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2013/606/oj>).”

17. Articolul 24 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (1), se adaugă următoarea literă:

„(d) în cadrul procedurilor penale sunt garantate, în conformitate cu articolul 10, dreptul copilului de a fi ascultat și interesul superior al copilului.”;

(b) se adaugă următorul alineat:

„(3) În cazul implicării în infracțiune a titularului răspunderii părintești într-un mod care include un conflict de interese între victimele-copii și titularul răspunderii părintești, statele membre iau în considerare interesul superior al copilului și se asigură că orice act care necesită consimțământ în temeiul dreptului intern nu este condiționat de consimțământul titularului răspunderii părintești.”

18. Articolul 25 se înlocuiește cu următorul text:

„*Articolul 25*

Formarea practicienilor

(1) Statele membre se asigură că funcționarii care ar putea intra în contact cu victimele, precum personalul polițienesc și personalul instanțelor, beneficiază de cursuri de formare atât generale, cât și de specialitate, la un nivel adecvat din punctul de vedere al contactului cu victimele, în vederea creșterii nivelului de conștientizare de către aceștia a nevoilor victimelor, pentru a le permite să trateze victimele într-un mod imparțial, respectuos, nediscriminatoriu și profesionist și, când este cazul, într-un mod care să țină seama de traume, de dimensiunea de gen, de dizabilități și de specificitatea situației copiilor și pentru a preveni victimizarea secundară. Se asigură, de asemenea, formare în ceea ce privește victimele criminalității informatice.

- (2) Fără a aduce atingere independenței judiciare și diferențelor organizatorice ale sistemelor judiciare din Uniune, statele membre adoptă măsurile necesare pentru a se asigura că li se pun la dispoziție judecătorilor și procurorilor implicați în anchete penale și în proceduri penale cursuri de formare, atât generală cât și de specialitate, cu privire la obiectivele prezentei directive, care să corespundă funcțiilor judecătorilor și procurorilor respectivi. Astfel de cursuri de formare se bazează pe drepturile omului, este axată pe victime și țin seama de dimensiunea de gen, de dizabilități și de specificitatea situației copiilor.
- (3) Fără a aduce atingere independenței profesiei juridice, statele membre recomandă ca responsabilii cu formarea avocaților să ofere cursuri de formare atât generală cât și de specialitate, pentru a spori nivelul de conștientizare al avocaților cu privire la nevoile victimelor și pentru a le permite să trateze victimele într-un mod care să țină seama de traume, de dimensiunea de gen, de dizabilități și de specificitatea situației copiilor.
- (4) Prin serviciile publice sau prin finanțarea organizațiilor de sprijinire a victimelor, statele membre încurajează inițiative prin care cei care furnizează servicii de sprijin victimelor și de justiție reparatorie să beneficieze de cursuri de formare corespunzătoare la un nivel adecvat în ceea ce privește contactul cu victimele și îndeplinesc standardele profesionale necesare pentru a garanta că aceste servicii sunt furnizate într-un mod imparțial, respectuos, nediscriminatoriu, care ține seama de specificitatea situației copiilor și într-un mod profesionist.

- (5) În conformitate cu funcțiile practicianului, inclusiv ale practicienilor relevanți din domeniul sănătății, cu natura și nivelul contactului acestuia cu victimele, cursurile de formare urmăresc să-i permită practicianului să recunoască victimele și să le trateze în mod respectuos, profesionist și nediscriminatoriu.
- (6) Cursurile de formare menționate la prezentul articol țin seama de protocoalele sau orientările menționate la articolul 26a alineatul (1).
- (7) Cursurile de formare menționate la prezentul articol, care țin de responsabilitatea statelor membre, se desfășoară cu regularitate. Fiecare stat membru ia măsuri pentru a sprijini organismele și organizațiile responsabile cu astfel de cursuri de formare, astfel încât să dezvolte, să organizeze și să asigure accesul la astfel de cursuri de formare, precum și să asigure calitatea și disponibilitatea acestora pe întreg teritoriul respectivului stat membru.”

19. Se introduce următorul articol:

„Articolul 25a

Creșterea gradului de conștientizare și comunicarea drepturilor victimelor

- (1) Statele membre adoptă măsurile corespunzătoare, inclusiv prin intermediul tehnologiilor informației și comunicațiilor pentru a crește gradul de conștientizare cu privire la drepturile prevăzute în prezenta directivă, a reduce riscul victimizării și a reduce la minimum impactul negativ al criminalității și riscurile de victimizare secundară și repetată, de intimidare și răzbunare, în special prin orientarea către grupuri vulnerabile precum copiii și victimele violenței bazate pe gen. Astfel de acțiuni pot include campanii de informare și de conștientizare și programe de cercetare și educare, dacă este cazul în cooperare cu organizațiile relevante ale societății civile și cu alte părți interesate, precum și măsuri de sensibilizare a victimelor cu privire la locul în care pot obține ajutor și la modul în care își pot exercita drepturile, inclusiv prin punerea la dispoziție a unor registre publice ale organizațiilor de sprijin acreditate.
- (2) Statele membre oferă publicului informații privind raportarea unei infracțiuni, drepturile victimelor, serviciile generale și specializate de sprijinire a victimelor, funcționarea sistemului judiciar, precum și procedurile și modalitățile relevante de formularea cererilor. Astfel de informații ar trebui să fie ușor de accesat, ușor de utilizat, comunicate într-un limbaj simplu și ușor accesibile, de exemplu pe un site web.

Statele membre se asigură că informațiile comunicate publicului sunt elaborate, după caz, în colaborare cu organizațiile societății civile, nu sunt contradictorii și sunt actualizate în mod regulat pentru a se asigura acuratețea lor.”;

20. La articolul 26, alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) Statele membre se asigură că autoritățile lor competente sunt în măsură să prelucreze datele cu caracter personal ale victimelor, inclusiv să transmită datele respective către autoritățile competente din statul membru de reședință al victimei în cazul în care victima își dă acordul, sau, în cazul în care victima nu este în măsură să își dea acordul, în absența unui astfel de acord, în conformitate cu dreptul Uniunii aplicabil.”

21. În capitolul 5 se introduc următoarele articole:

„*Articolul 26a*

Protocoale sau orientări pentru coordonare și cooperare în statele membre

(1) Statele membre stabilesc și pun în aplicare protocoale sau orientări specifice care, în conformitate cu dreptul intern, au caracter obligatoriu sau neobligatoriu, referitoare la organizarea în temeiul prezentei directive a serviciilor și acțiunilor autorităților competente și ale persoanelor care intră în contact cu victimele. Protocoalele sau orientările se elaborează în coordonare și cooperare cu părțile interesate relevante, cum ar fi autoritățile centrale, în conformitate cu structura internă a acestora sau cu repartizarea competențelor lor în statele membre, autoritățile de aplicare a legii, autoritățile de urmărire penală, autoritățile judiciare, autoritățile responsabile de executarea măsurilor privative de libertate, serviciile de justiție reparatorie și serviciile de sprijinire a victimelor, în consultare cu organizațiile profesionale relevante și cu organizațiile societății civile, pentru a răspunde nevoilor victimelor.

Protocoalele sau orientările oferă cel puțin instrucțiuni generale cu privire la modul:

- (a) de a comunica victimelor toate informațiile necesare adaptate la nevoile lor, în conformitate cu prezenta directivă;
 - (b) de aplicare a articolului 5a din prezenta directivă de către autoritățile competente;
 - (c) de a efectua evaluarea individuală prevăzută la articolul 22 și de a acorda servicii de sprijin pentru victimele cu nevoi specifice, luând în considerare nevoile individuale ale victimelor în diferitele etape ale procedurii penale;
 - (d) de cooperare între serviciile de sprijinire generale și specializate, inclusiv serviciile de sprijinire specifice și integrate pentru victimele-copii, astfel cum se prevede la articolul 9a.
- (2) Statele membre se asigură că protocoalele sau orientările menționate la alineatul (1) sunt revizuite atunci când este necesar pentru a se asigura eficacitatea acestora, de exemplu în cazul unor modificări semnificative ale dreptului intern.

Articolul 26b

Utilizarea tehnologiilor informației și comunicațiilor

- (1) Statele membre se asigură că victimele își pot exercita drepturile prevăzute la articolul 3a, la articolul 5 alineatul (1) și la articolul 5a alineatul (1) în ceea ce privește raportarea online prin intermediul tehnologiilor informației și comunicațiilor.
- (2) Statele membre se asigură că victimele își pot exercita drepturile prevăzute la articolul 4 alineatul (1), la articolul 5 alineatul (3), la articolul 5a alineatul (6), la articolul 6 alineatele (1), (2), (4), (5) și (6) și la articolul 10b prin intermediul tehnologiilor informației și comunicațiilor, dacă sunt disponibile, în conformitate cu dreptul intern.
- (3) Statele membre se asigură că victimele nu sunt împiedicate, din cauză că își au reședința într-un alt stat membru, să își exercite drepturile menționate la alineatul (1) prin intermediul tehnologiilor informației și comunicațiilor.

Statele membre se asigură că victimele nu sunt împiedicate, din cauză că își au reședința într-un alt stat membru, să își exercite drepturile menționate la alineatul (2) prin intermediul tehnologiilor informației și comunicațiilor, în cazul în care astfel de tehnologii sunt disponibile în statele membre.

- (4) În cazul în care sistemele naționale ce oferă tehnologii ale informației și comunicațiilor necesită utilizarea identificării electronice, a semnăturilor și a sigiliilor electronice, statele membre permit utilizarea portofelelor europene pentru identitatea digitală, a sistemelor de identificare electronică notificate, a semnăturilor electronice calificate și a sigiliilor electronice calificate ale oricărui alt stat membru, astfel cum se prevede în Regulamentul (UE) nr. 910/2014 al Parlamentului European și al Consiliului*.

Articolul 26c

Drepturile persoanelor cu dizabilități

- (1) Statele membre se asigură că victimele cu dizabilități beneficiază în condiții egale cu celelalte persoane de tehnologiile informației și comunicațiilor menționate la articolul 26b din prezenta directivă, prin respectarea cerințelor de accesibilitate prevăzute în anexa I la Directiva (UE) 2019/882 a Parlamentului European și a Consiliului**.
- (2) Statele membre se asigură că victimele cu dizabilități pot avea acces, în condiții egale cu celelalte persoane, la orice procedură, serviciu de sprijin și măsură de protecție care intră în domeniul de aplicare al prezentei directive, în conformitate cu cerințele de accesibilitate prevăzute în anexa I la Directiva (UE) 2019/882.

Statele membre se asigură că, la cerere, sunt prevăzute adaptări rezonabile și adaptări procedurale pentru victimele cu dizabilități.

-
- * Regulamentul (UE) nr. 910/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 23 iulie 2014 privind identificarea electronică și serviciile de încredere pentru tranzacțiile electronice pe piața internă și de abrogare a Directivei 1999/93/CE (JO L 257, 28.8.2014, p. 73, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2014/910/oj>).
- ** Directiva (UE) 2019/882 a Parlamentului European și a Consiliului din 17 aprilie 2019 privind cerințele de accesibilitate aplicabile produselor și serviciilor (JO L 151, 7.6.2019, p. 70, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2019/882/oj>).”

22. Articolul 28 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 28

Furnizarea de date și statistici

- (1) Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru a stabili un sistem de colectare, elaborare și diseminare a statisticilor privind victimele.

Statisticile includ cel puțin următoarele date, disponibile la nivel central, defalcate în funcție de sexul, grupa de vârstă (copil/adult) a victimei și, dacă este posibil și relevant, relația dintre victimă și autorul infracțiunii și tipul infracțiunii:

- (a) numărul victimelor;
- (b) numărul și tipul infracțiunilor raportate.

Statisticile includ, de asemenea, date disponibile la nivel central care arată modul în care victimele și-au exercitat drepturile prevăzute în prezenta directivă. În scopurile urmărite de prezentul alineat, statele membre pot utiliza datele colectate pe baza actelor relevante ale Uniunii.

- (2) Statele membre depun diligențe să colecteze statisticile menționate la prezentul articol pe baza unei dezagregări comune elaborate în cooperare cu Comisia (Eurostat) și în conformitate cu standardele elaborate de aceasta în cooperare cu autoritățile naționale. Statele membre transmit aceste date Comisiei (Eurostat) o dată la trei ani. Datele transmise nu conțin date cu caracter personal.
- (3) Agenția pentru Drepturi Fundamentale a Uniunii Europene sprijină statele membre și Comisia în colectarea, producerea și diseminarea de statistici disponibile privind victimele criminalității și în raportarea datelor disponibile care arată modul în care victimele și-au exercitat drepturile prevăzute în prezenta directivă.
- (4) Comisia (Eurostat) sprijină statele membre în procesul de colectare a datelor menționat la alineatul (1), inclusiv prin stabilirea unor standarde comune.
- (5) Statele membre pun statisticile colectate la dispoziția publicului într-un mod accesibil și ușor de înțeles. Statisticile nu conțin date cu caracter personal.”

23. Se introduce următorul articol:

„Articolul 28b

Resurse

Fără a aduce atingere autonomiei bugetare a statelor membre, statele membre asigură resurse umane și financiare suficiente pentru aplicarea eficace a măsurilor prevăzute în prezenta directivă.”

24. Articolul 29 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 29

Raportarea de către Comisie și examinare

Până la ... [șase ani de la data intrării în vigoare a prezentei directive de modificare], Comisia prezintă un raport Parlamentului European și Consiliului cu privire la aplicarea prezentei directive. Raportul examinează gradul în care statele membre au luat măsurile necesare pentru a se conforma prezentei directive, inclusiv în ceea ce privește punerea în aplicare la nivel tehnic și, în special, modul în care statele membre au pus în aplicare articolul 9a alineatul (3). În raportul său, Comisia ia în considerare constatările Agenției pentru Drepturi Fundamentale a Uniunii Europene și ale Eurostat.

Raportul este însoțit, dacă este cazul, de o propunere legislativă.”

Articolul 2
Transpunerea

- (1) Statele membre iau măsurile necesare pentru a se conforma prezentei directive până la ... [doi ani de la data intrării în vigoare a prezentei directive de modificare], cu excepția dispozițiilor necesare pentru a se conforma punctului 21 de la articolul 1 din prezenta directivă, numai în ceea ce privește articolul 26b din Directiva 2012/29/UE, care se adoptă și se publică până la ... [patru ani de la data intrării în vigoare a prezentei directive de modificare]. Statele membre informează de îndată Comisia cu privire la aceasta.

Atunci când statele membre adoptă dispozițiile respective, acestea conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a unei astfel de trimiteri.

- (2) Comisiei îi sunt comunicate de către statele membre textele principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 3
Intrarea în vigoare

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Prezenta directivă se adresează statelor membre în conformitate cu tratatele.

Adoptată la ...,

Pentru Parlamentul European
Președinta

Pentru Consiliu
Președintele
